

பத் துப்பாட்டு

வ ள ம்

1800

பேராகியர்

லே. ப. கரு. இராமநாதன் செட்டியார்

KMM0907

1968

முதற் பதிப்பு--1968

முத்தையா நிலைய வெளியீடு

விலை ரூபாய் 3-00

இந்நூல் கிடைக்கும் இடங்கள்

1. KR. PL. சுந்தரம்
ஆ. தெக்கூர், (வழி) திருப்பத்தூர்,
இராமநாதபுரம் மாவட்டம்
2. பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே, சென்னை-1
3. ஸ்டார் பிரசுரம்,
66, பெரிய தெரு,
திருவல்விக்கேணி, சென்னை-5

நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.

அணிந்துரை

பேராசிரியர், டாக்டர்

திரு. மு. வரதராசனார் அவர்கள்,

எம். ஏ., எம். ஏ. எல்., பிஎச். டி.,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

உலகில் பண்டைக் காலத்திலேயே நாகரிகம் பெற்று விளங்கும் நாடுகளுள் தமிழகம் ஒன்று. தொன்மை நாகரிகம் உடைய நாடுகள் போற்றிய மொழிகளுள் இன்றுவரையில் வளமுற விளங்கி வளர்ந்துவரும் மொழி தமிழ் ஒன்றே. இந்த இரண்டு உண்மைகளையும் தெளிய வேண்டுமாயின், தவறாமல் கற்கத் தகுந்த நூல்களுள் எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் சிறந்தனவாகும். பத்துப்பாட்டு, நூற்றுக்கணக்கான அடிகளால் ஆகிய நெடும்பாட்டுக்கள் பத்து அமைந்த தொகைநூல் ஆகும். பழந்தமிழரின் கலையார்வம், வாணிகம், அரசியல், சமுதாய அமைப்பு முதலியன பற்றி அறிவிக்கும் கருவூலம் இது. இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே செறிவான இலக்கியம் இயற்றுவதற்கென்று தமிழ் யாப்பும் தமிழ் நடையும் அமைத்துக்கொண்டு ளுழுத்துத் தொண்டு புரிந்து வந்த தமிழ்ப் புலவர்களின் அருந்திறனையும் இத் தொகை நூலால் தெளிவாக உணரலாம். இத்தகைய அரிய தொகை நூலைக் கற்றுத் தெளிதல் எல்லோராலும் இயலாது. ஆயினும் இதன் அமைப்புப் பற்றியும் பொருட் சிறப்புக் குறித்தும் சுருக்கமாகவேனும் அறிந்திருத்தல் தமிழர்தம் கடமையாகும்.

பத்துப்பாட்டு வளம் என்னும் இவ் வாராய்ச்சி நூல், இவ்வகையில் ஆர்வமுடைய எல்லோர்க்கும் நல்லுதவி புரிவதாகும். முதலில் பொதுவாகப் பத்துப்பாட்டின் அமைப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சி அமைந்த

துள்ளது. பின்னர் ஒவ்வொரு பாட்டும் ஆராயப் பட்டு, அதனதன் சிறப்பியல்பும், ஆசிரியர் பற்றிய குறிப்பும், பொருட் சிறப்பும், வேறு இன்றியமையாத கருத்துக்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சில பாட்டுக்களின் பெயர்கள் பற்றியும், மரபுகள் பற்றியும் உரையாசிரியர் முதலானோரிடையே எழுந்த கருத்து வேறுபாடுகளும் தேவையான அளவிற்குச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. எளிதில் கற்று உணர்ந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் தெளிவான நடையில் தக்க பாடு பாட்டுடன் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் பாராட்டத்தக்கதாகும். ஆற்றுப்படைகளின் பொருள்மைப்பு, அவற்றின் வளர்ச்சி முதலியன குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் போற்றற்குரியன. பாட்டுக்களின் மிகச் சிறந்த காட்சிகளும் கற்பனைகளும் ஆங்காங்கே படம்பிடித்துக் காட்டினாற் போல் சுருங்கிய சொற்களால் விளங்க வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந் நூலின் ஆசிரியர், முப்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தொண்டு ஆற்றி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆண்டுதோறும் எத்தனையோ இளைஞர்களின் உள்ளத்தில் தமிழார்வம் விதைத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் மொழி உயர்வுக்கும் பாடுபட்டவர். இயற்றமிழ் உலகில் மட்டும் அல்லாமல், இசைத் தமிழ்த் துறையிலும் தமிழ்நனைக்கு உற்ற இடையூறுகளை அகற்றத் தமிழிசைச் சங்கத்தின் வாயிலாகப் பற்பல நற்பணி புரிந்து வருபவர். பேராசிரியர் ஓ. செ. ப. கரு. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள், இந் நூலின் வாயிலாகவும் தமிழ்நலம் போற்றும் சீரிய தொண்டு புரிந்துள்ளார் என்பதை மகிழ்வுடன் போற்றுகிறேன்.

மு. வரதராசன்

முன்னுரை

தமிழ் மொழியில் இப்போது கிடைத் திருக்கும் இலக்கியங்களுள் எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் மிகப் பழமையானவை. இவை, இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை. இவற்றுள் பத்துப்பாட்டின் கருத்து வளங்கள், இந்நூலில் எழுதப் பெற்றுள்ளன. ஆதலால், இந்நூலிற்குப் 'பத்துப்பாட்டு வளம்' எனப் பெயரிடப் பெற்றது. இந்நூலில், பத்துப்பாட்டினைப் பற்றிய பொதுச் செய்திகளும், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் காணப்பெறும் அமைப்பு முறை, சிறப்புச் செய்தி, இலக்கிய நயம் முதலியனவும் கூறப்பெற்றுள்ளன. பண்டைத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டினை இந்நூலினால் ஓரளவு அறியலாம். பேரன்புடன் இந்நூலிற்கு அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர், டாக்டர் திரு. மு. வரதராசனார் அவர்களுக்கு என் நன்றி உரியதாகும். இந்நூலினை அறிஞர்கள் இனிது வரவேற்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

சென்னை

12-5-1968

லெ. ப. கரு. இராமநாதன்

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	பத்துப்பாட்டின் பொதுச் செய்திகள்	7
2.	திருமுருகாற்றுப்படை	27
3.	பொருநராற்றுப்படை	35
4.	சிறுபாணாற்றுப்படை	41
5.	பெரும்பாணாற்றுப்படை	45
6.	மூலகைப் பாட்டு	51
7.	மதுரைக் காஞ்சி	57
8.	நெடுநல் வாடை	69
9.	குறிஞ்சிப் பாட்டு	75
10.	பட்டினப் பர்கை	83
11.	மலைபடுகடாம்	93

1. பத்துப்பாட்டின் பொதுச் செய்திகள்

இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தினைச் சங்க காலம் என்பர். இக்காலம் தமிழன் பொற்காலம் என்று போற்றப்படுகின்றது. இக்காலத்தில், உயர்ந்த இலக்கியங்களும், ஆராய்ச்சித் திட்டம் மிகுந்த இலக்கண நூல்களும் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றிய நூல்களில், பாட்டும் தொகையும் என்று கூறப்படும் இலக்கிய நூல்கள், அக்காலப் புலவர்பெருமக்களால் பாடப்பெற்ற செய்யுட்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற இனிய செய்யுட்களின் தொகுப்பாகும். இவ் இருவகைத் தொகுப்பு நூல்களையும் சங்க காலத்து இரட்டைக்குழந்தைகள் என்னலாம். இவற்றுள், பாட்டு¹ என்று குறிக்கப் பெறும் பத்துப் பாட்டு என்பது, பத்து நெடும்பாட்டுக்களை உடையது. இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள பாட்டுக்கள் பத்தின் பெயர்களாவன:— திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல் வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப் பாலை, மலைபடுகடாம் என்ப

1. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நூற்பா 50, பேராசிரியர் உரை.

னவாம். தனித்தனியாக அக்காலத்து இருந்த பாட்டுக்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து, இப்பாட்டுக்கள் பத்தினையும் தொகுத்தார் இவர் என்பது தெரியவில்லை. மலைபடுகடாம் என்னும் பாட்டின் உரையில், ஒரிடத்தில¹, நச்சினூர்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் குறிப்பிலிருந்து, சங்கத்தார் தொகுத்தார் என்பது தெரிகின்றது. இச்சங்கத்தார் இவர் என அறிதற்கு உரிய சான்று கிடைக்கவில்லை. பத்துப்பாட்டு என்னும் பெயர் வழக்கம், முதலாவதாகத் தொல்காப்பியத்து இளம்பூரணர் உரையில்² காணப்படுகின்றது. எனவே இப் பத்துப்பாட்டுத் தொகுக்கப்பட்ட காலம், தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டது என்று என்பது தெளிவாகும்.

பத்துப்பாட்டு என்பது, ஒரு தொகை நூலின் பெயர் என்பதும், எட்டுத்தொகை என்பதும், பல தொகை நூல்களைக் கொண்ட தொகுப்பின் பெயர் என்பதும் நினைத்தற்குரியன. இவைகளுக்குப்பெயர் இடும்போது எட்டுத்திரட்டு, பத்துச்செய்யுள் என்பன போன்ற பெயர்களை இடாமல், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்று பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம் பின் வருமாறு இருக்கலாம். அதாவது, எட்டுத் தொகையில் குறுந்தொகை, நெடுந்தொகை, கலித்தொகை என்னும் மூன்றும் தொகை என்னும் பெயர் பெற்றிருத்தலால், அத் தொகை என்னும் பெயரினை மேற்கொண்டு, அம் மூன்று தொகை நூல்களும், பிற தொகை நூல்களும் சேர்ந்த தொகுப்பிற்குப் பொதுவாக எட்டுத்தொகை என்று பெயரிடுதல் பொருந்தும் என்று கருதியிருக்கலாம். அவ்வாறே பத்துப்பாட்டினுள் முல்லைப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு என்னும் இரண்டும் பாட்டு என்னும் பெயர் பெற்ற

1. மலைபடுகடாம், அடி, 145, நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

2. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நூற்பா 150, இளம்பூரணர் உரை.

நீருத்தலும் பட்டினப் பாலை, வஞ்சி நெடும்பாட்டு¹ என்று கூறப்படுதலும் நோக்கி, அப் பாட்டு என்னும் பெயரினை மேற்கொண்டு, அம் மூன்று பாட்டுக்களும், பிற பாட்டுக்களும் சேர்ந்த தொகுப்பிற்குப் பொதுவாகப் பத்துப்பாட்டு என்று பெயரிடுதல் பொருந்தும் என்று கருதியிருக்கலாம். நாலடியார் முதலிய பதினெட்டு நூல்களைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்று கூறும் வழக்கம் இருத்தலால் அப் போதே இப் பத்துப்பாட்டினையும், எட்டுத்தொகையினையும் சேர்த்து, மேற்கணக்குப் பதினெட்டு என்று கூறும் வழக்கமும் இருந்தது என்பது தோன்றுகிறது.² இதிலிருந்து பத்துப் பாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் ஒவ்வொரு தனி நூலாக எண்ணப்பட்டமை புலப்படுகின்றது. எட்டுத் தொகை நூல்களில் சில செய்யுட்கள், குறைந்தும் சிதைந்தும் காணப்படுதல் போலன்றி இப் பத்துப்பாட்டில், ஒரு பாட்டேனும் சிதையாமலும் குறையாமலும் கிடைத்திருப்பது நமது நற்பேறுகும்.

பாடினோர்

இப் பத்துப்பாட்டுக்களையும் பாடினோர் பெயரும், பாடப்பட்டோர் பெயர் முதலிய குறிப்புக்களும் இவை என்பது, ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் உள்ள பழைய தொடர்களால் தெரிகின்றது. இப் பத்துப்பாட்டுக்களையும்

1. யாப்பருங்கல விருத்தி, செய்யுளியல், நூற்பா, 37.

2. மேற்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கு ஆகியவற்றின் இலக்கணம் பன்னிரு பாட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ளது (நூற்பா 222, 223). கணக்கு என்பதற்கு நூல் என்பது பொருளாகும். கீழ்க்கணக்கு என்ற பெயரைப் பேராசிரியரும், நச்சினூர்க்கினியரும் வழங்கியுள்ளனர். தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நூற்பா, 235, பேராசிரியர் உரை. அகத்தினையியல், நூற்பா, 5, 53, புறத்தினையியல், நூற்பா, 26, நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

இயற்றிய புலவர், எண்மராவர். இவர்களில், இரண்டு இரண்டு பாட்டுக்களைப் பாடியவர் இருவர்;¹. ஒவ்வொரு பாட்டைப் பாடியவர் அறுவர். இவ் எண்மரில் பலர் இயற்றிய பாட்டுக்கள், எட்டுத்தொகையிலும் உள்ளன. இவர்கள் எண்மரில், நக்கீரனார், நத்தத்தனார், நப்பூதனார் ஆகிய மூவரும் 'ந' என்னும் சிறப்புப் பொருள் தரும் இடைச் சொல்லைத் தம் பெயரின் முன் பெற்றுள்ளனர். எனவே, கீரனார், தத்தனார், பூதனார் என்பனவே, இவர்களின் இயற்பெயர்களாம்; 'ந' என்பது, இவர்களது கல்வி மேம்பாடு கருதிக் கொடுக்கப்பட்ட அடைமொழியாகும்.² சங்க காலப் புலவர்களில், இவ்வாறு சிறப்பு அடைமொழி பெற்றவர்கள் மிகச் சிலரேயாவர். இவர்களில், மேற் குறிப்பிடப் பெற்ற மூவர் பாடிய நான்கு பாட்டுக்கள்,³ இப் பத்துப்பாட்டில் இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

பாடப்பட்டு

இப் பாட்டுக்களில் பாட்டுடைத் தலைவராகப் பாடப் பட்ட தலைவர்கள், அறுவராவர்; இவ் அறுவரும் கடவுளும், வேந்தரும், வேளிருமாக உள்ளனர். மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல் வாடை என்னும் இரண்டு பாட்டுக்

1. திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை ஆகிய இரண்டும் நக்கீரனாரால், பாடப் பெற்றன. பெரும்பாணாற்றுப் படை, பட்டினப் பாலை ஆகிய இரண்டும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் பாடப் பெற்றன.

2. நல்லிழியார், நல்லந்துவனார் முதலிய பெயர்களும் இருப்பதை நோக்கி 'நல்' என்பதற்கும் 'ந' என்பதற்கும் தொடர்பு உண்டு என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

3. நக்கீரனார் பாடிய பாட்டு இரண்டு ஆதலால், நான்கு எனப்பட்டது.

களுக்கும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஒருவனே தலைவனாவான். பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப் பாலை ஆகிய இரண்டு பாட்டுக்களுக்கும் உரிய பாட்டுடைத் தலைவன், கரிகாற் பெருவளத்தான் ஒருவனே என்பர். பொருநராற்றுப்படை கொண்ட கரிகாற் பெருவளத்தான் வேறு; பட்டினப் பாலை கொண்ட திருமாவளவன் வேறு என்ற கொள்கையும் உண்டு. குறிஞ்சிப் பாட்டு, ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ்ச் சுவையை அறிவுறுத்தற்குப் பாடப்பட்டது. முல்லைப் பாட்டிற்குப் பாட்டுடைத் தலைவன் இல்லை என்பர். முன்னர்க் கூறிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனே இப் பாட்டிற்கும் பாட்டுடைத் தலைவனாவான் என்று கூறுவோரும் உண்டு. எனவே, பழந்தமிழ் வேந்தர்களாகிய சேர பாண்டிய சோழர்களுள் பாண்டியனையும், சோழனையும் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட பாட்டுக்கள் இப் பத்துப்பாட்டில் உள்ளனவே யன்றிச் சேரனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட பாட்டு ஒன்றும் இல்லை என்பது புலப்படும். ஆயினும் சேர வேந்தரைப் பற்றிய குறிப்புக்கள், இந் நூலில் உள்ளன.

பத்துப்பாட்டின் அடி அமைப்பும், பொருள் தொடர்பும்

பன்னிரு பாட்டியலில், பத்துப்பாட்டிற்கு இலக்கணம் கூறப்பெற்றுள்ளது.¹ அது இப் பத்துப்பாட்டினைக் கண்ட பின் கூறியதாக இருக்கலாம். இப் பத்துப் பாட்டில் வரும் பாட்டுக்களின் அடி அளவு, நூற்று மூன்று அடி, கீழ்எல்லையாகவும், எழுநூற்று எண்பத்திரண்டு அடி, மேல் எல்லையாகவும் உள்ளது.² எட்டுத் தொகை நூல்களில் உள்ள செய்யுட்கள் எல்லாம், வெவ்வேறு

1. பன்னிரு பாட்டியல், நூற்பா, 227.

2. இப் பத்துப் பாட்டுக்களிலும் உள்ள அடிகள் அனைத்தும் சேர்ந்த தொகை, 3552 அடிகள் ஆகும்.

பொருள் பற்றிப் பாடப் பெற்ற தனிச் செய்யுட்கள் ஆகும். சங்க காலத்தினை அடுத்துத் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம் முதலிய பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள், கதை தழுவியனவாயும், அளவில் பெரியனவாயும் அமைந்துள்ளன. ஆனால், பத்துப்பாட்டில் உள்ள பாட்டுக்கள், எட்டுத்தொகைச் செய்யுட்கள் போலத் தனிச் செய்யுட்களாக இருப்பினும் அடி அளவின் மிகுதியினாலும், எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விரிவாகக் கூறும் முறையினாலும் எட்டுத்தொகைச் செய்யுட்களுக்கும் சிலப்பதிகாரம் முதலிய பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுட்களாக அமைந்த பெருநூல்களுக்கும் இடைப்பட்ட அமைப்புடையனவாய் இருக்கின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள சில பொருள்களின் விரிவான நிலையினையும், சிலப்பதிகாரம் முதலிய பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுட்களில் விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ள சில பொருள்களுக்குத் தொடக்க நிலையினையும் இப்பத்துப் பாட்டில் பார்க்கலாம். இவ்வாறு இப் பாட்டுக்கள், அடிகளின் மிகுதியால் தொடர்ச்சி பெற்றிருத்தலுடன், பொருளின் தொடர்ச்சியும் பெற்றிருத்தல், பிற்காலத்தில் தோன்றிய காப்பியங்களுக்கு அடிப்படையாகும் என்று கருதலாம்.

இப் பாட்டுக்களுள், பொருநராற்றுப்படை என்னும் ஆசிரியப் பாவில், வஞ்சி அடிகளும், மதுரைக் காஞ்சி, பட்டினப் பாலை என்னும் வஞ்சிப் பாக்களில், ஆசிரிய அடிகளும் கலந்துள்ளன. மற்றைய ஏழு பாட்டுக்களும் முழுதம் ஆசிரிய அடிகளால் ஆனவை.

அகமும் புறமும்

இப் பத்துப்பாட்டினுள், முல்லைப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப் பாலை ஆகிய மூன்று பாட்டுக்களும்

அகப் பொருளை அழகுற எடுத்துக் கூறுவன. இதற்கு அறிகுறியாக இப் பாட்டுக்களின் பெயர்களில், அகத் திணைக்கு உரிய முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை என்னும் பெயர்கள் சேர்ந்திருத்தலைக் காணலாம். இம் மூன்றனுள், பட்டினப் பாலையில், அப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய கரிகாற் சோழனது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டிருத்தலால், பட்டினம் என்ற பெயரும், பாலை என்ற அகத்திணைப் பெயரும் சேர்ந்து, பட்டினப் பாலை என இது பெயர் பெற்றது. மற்றைய முல்லைப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆகிய இரண்டும் பாட்டுடைத் தலைவனைக் கொண்டன அல்லாமையால், இவை, முல்லை, குறிஞ்சி, என்னும் திணைப் பெயர் மட்டும் கொண்டு பெயர் பெற்ற தனிச் சிறப்புடையன. நெடுநல் வாடையும் அகப்பொருள் பற்றியது; ஆயினும் இப் பாட்டில், பாண்டியருடைய அடையாளப் பூவாகிய வேம்பு குறிக்கப் பெற்றிருத்தலால், இது, அகப் பொருட் பாட்டு ஆகாது என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.¹ திரு முருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக் காஞ்சி, மலைபடுகடாம் என்னும் ஆறு பாட்டுக்களும் புறப் பொருள் பற்றியன. இவற்றுள், மதுரைக் காஞ்சி அல்லாத ஐந்து பாட்டுக்களும் ஆற்றுப்படைச் செய்யுட்களாக அமைந்துள்ளன.

ஆற்றுப்படைகளின் பொருள் அமைப்பு

ஆற்றுப்படை என்பது, வழிப்படுத்துதல் என்று பொருள்படும். கலைஞன் ஒருவன், வள்ளல் ஒருவனிடத்துச் சென்று, தன் கலைத்திறம் காட்டிப் பெரும் பொருள் பெற்றுத் திரும்புவான்; மற்றொரு கலைஞன், தன் கலைத்

1. பத்துப் பாட்டு, நெடுநல் வாடை உரை, தோற்றுவாய்.

திறம் கண்டு பொருள் வழங்கும் வள்ளலைக் காணுது மயங்கித் திரிவான். இக் கலைஞர் இருவரும் ஓர் இடத்தில் எதிர்ப்படுவர். பொருள் பெற்றுத் திரும்பும் கலைஞன், பொருள் டெருது உழல்வோனை நோக்கி, 'யான் இன்ன வழி யாகச் சென்றேன், இத்தகைய வள்ளலை அணுகினேன், அவனிடத்தில், இன்ன இன்ன பரிசில் பெற்றேன்; நீயும் அவனிடத்தச் சென்றால், பெரும் பரிசில் பெறலாம்' என்று கூறி, அவனை வழிப்படுத்துவான்; இதுவே ஆற்றுப் படுத்தும் முறையாகும். இவ்வாறு வள்ளல்களைத் தேடித் திரியும் கலைஞர்களுக்குப் பழுத்த மரத்தைத் தேடித் திரியும் பறவைகளை உவமையாகப் புலவர் கூறுவர். இவ் உவமை, பொருநராற்றுப்படை¹, பெரும்பாணாற்றுப்படை², கூத்த ராற்றுப்படை (மலைபடுகடாம்)³ ஆகிய மூன்றிலும் காணப் படுகின்றது. இது, புலவர்களின் கருத்து ஒற்றுமைக்கு நல்ல சான்றாகும். இவ் உவமையிலிருந்து முற்காலக் கலைஞர்கள் தம் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது பொருள் வேண்டும் போதே வள்ளல்களை நாடுவர் என்பதும், அவ்வாறு நாடும் போதும் குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் உள்ள வள்ளல் ஒரு வனையே நாடாது வள்ளல்கள் யாவராயினும், அவர்கள் எங்கிருப்பினும் அவர்களை நாடி விரைந்து செல்வர் என்பதும் அறிதற்கு உரியனவாகும். அன்றியும், வள்ளல்களும் இத்தகையோருக்கே பொருள் வழங்குதல் வேண்டும் என்னும் வரையறை யின்றித் தம்பால் வருவோர் அனை வர்க்கும் வரையாது வழங்குவர் என்பதும் இவ் உவமையிலிருந்து புலப்படும்.

1. "பழமரம் உள்ளிய பறவையின்" - பொருநராற்றுப்படை, அடி, 64.

2. "பழமரம் தேரும் பறவை போல" - பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி 20.

3. "கனிபொழி கானங் கிளையொ டுணீய, துணைபறை நிவக்கும் புள்ளின மான" - மலைபடுகடாம், அடி, 54-55.

ஆற்றுப்படைகளில், கலைஞன் ஒருவன் மற்றொரு கலைஞனுக்கு வழி கூறும் பகுதியில், தமிழ் நாட்டில் உள்ள முல்லை முதலிய நிலப்பகுதிகள், அவற்றில் உள்ள மரஞ்செடி கொடிகள், விலங்குகள், பறவைகள், அவற்றின் இயல்புகள், அந்நிலங்களில் வாழும் பலவகை மக்களின் தொழில்கள், அவர்களின் பல்வேறு உணவு வகைகள், வாழ்க்கை முறைகள், பண்புகள், அவர்கள் வாழும் பேரூர்கள், சிற்றூர்கள் ஆகிய பலவற்றைப் பற்றி விளக்கமாக அறியலாம். இவற்றை நோக்கும்போது, இக்காலத்து எழுதப் பெறும் பயண நூல்களது அமைப்பின் கூறு, இவ் ஆற்றுப் படைகளில் இருத்தலை உணரலாம். மேலும் இரவலனின் வறுமை நிலையும், புரவலனின் செல்வச் செழிப்பும் இவ் ஆற்றுப்படைகளில் அழகாக எடுத்துக் கூறப் பட்டுள்ளன. இவையல்லாமல், கலைஞர்களுக்குப் பெரும் பரிசில் வழங்கிப் பேரன்புடன் அவர்களைப் பேணிய தலைவர்களின் பெருமைகளும், அவர்கள் கலைஞர்களைப் போற்றிய முறைகளும், அவர்களது வரலாற்று உண்மைகளும் ஆற்றுப்படைகளில் புலப்படுகின்றன. புலவன் ஒருவன், புரவலன் ஒருவனைப் பாராட்ட நினைக்கும் போது, கலைஞன் ஒருவன், மற்றொரு கலைஞனை வழிப்படுத்துவதாக வரும் இலக்கிய அமைப்பில் பாடுகிறான். இவ் அமைப்பில் வரும் கலைஞர்கள், கற்பனையாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாவர். ஆயினும் புரவலர்களும், அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளும் உண்மைகளே எனக் கொள்ளலாம். எனவே, பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஒவ்வோ ராற்றுப்படையும் ஒரு சிறு வரலாற்று நூலாகவும் விளங்குகின்றது; இவ்வாறு ஒரு சமுதாய வரலாற்றை விரிவான அளவில் கூறும் பாட்டுக் களை எட்டுத்தொகையுள் காணுதல் இயலாது.

ஆற்றுப்படை நிகழ்ச்சிகளை நினைக்கும்போது முற்காலத்தில், பொருநர், பாணர், கூத்தர், விறலியர் ஆகியோர்,

நுண்கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றுத் தம் வாழ்நாள் முழுதும் கலைப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது புலப்படுகின்றது. ஆற்றுப்படைகளின் வாயிலாகப் புலவர்களுக்கெல்லாம் வாரி வழங்கும் தமிழ்ப் பெரு வள்ளல்களின் கலை பேணும் விரிந்த மனப்பான்மையும், பொருநர் முதலாயோரின் பிறர் நலம் பேணும் அரிய பண்பும் விளங்கும். ஆற்றுப்படைகளின் உட்கோள், தான் பெற்ற இன்பம் பிறரும் பெறுக என்று கருதும் உயர்ந்த பண்பு என்று கூறலாம். எனவே, சங்க இலக்கியங்களில் ஆற்றுப்படை, மிகச் சிறந்த அமைப்பாகும். இத்தகைய அமைப்பு, பிற மொழிகளில் இல்லை என்பர்.

ஆற்றுப்படைகளின் வளர்ச்சி

பத்துப்பாட்டில், ஐந்து பாட்டுக்கள், ஆற்றுப்படைகளாக அமைந்திருப்பதிலிருந்து ஒருவரை ஒருவர் ஆற்றுப்படுத்தும் நிகழ்ச்சியும், அந் நிகழ்ச்சியைப் பாடும் வழக்கமும் அக்காலத்து மிகுதியாக இருந்தன எனக் கருதலாம். கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி ஆகிய நாவலரையும் ஆற்றுப்படுத்துதல் உண்டு என்பது, தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பத்துப்பாட்டில் விறலி ஆற்றுப்படை இல்லை. பதிற்றுப்பத்திலும், புறநானூற்றிலும் விறலி ஆற்றுப்படை உள்ளது. பொருநராற்றுப்படை, கூத்தர் ஆற்றுப்படை ஆகிய இரண்டிற்கும் பத்துப்பாட்டில் அன்றிப் பிற தொகை நூல்களில், இலக்கியம் காணப்படவில்லை¹. வள்ளல்களைப் புகழ்ந்து

1. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியலில், “தாவில் நல்லிசை” என்று தொடங்கும் நூற்பா உரையில் இளம் பூணரும் (நூற்பா, 30.) நச்சினர்க்கினியரும் (நூற்பா, 36) “சிலையுலாய் நிமிர்ந்த” என்று தொடங்கும் புறநானூற்றுச் செய்யுளுக்குப் (394) பொருநராற்றுப்படை என்று துறை வகாண்

கூறுதல், புறநானூற்றிலும், பதிற்றுப்பத்திலும் சிறிய அளவிலும், பத்துப் பாட்டில் இவ் ஆற்றுப்படைச் செய்யுட்களில், விரிவான அளவிலும் இருப்பது நினைவு கூரத் தக்கது.

பிற்காலத்தில் வள்ளல்களைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து தனி நூலாகப் பாடும் முறை, இவ் ஆற்றுப்படைப் பாட்டுக்களிலிருந்து வளர்ச்சி அடைந்தது என்று கருதலாம். இவ் ஆற்றுப்படையினைப் பிற்காலத்தினர் சிற்றிலக்கியங்களுள், ஒன்றாகக் கொண்டு, இதற்கு இலக்கணமும் அமைத்துள்ளனர். பிற்காலத்தில் தோன்றிய கலம்பகங்களில் காணப்படும் ஆற்றுப்படைச்செய்யுட்களும், ஆற்றுப்படைகளாக உள்ள தனிப்பாட்டுக்களும், புலவராற்றுப்படை, திருத்தணிகையாற்றுப்படை, திருப் பாணாற்றுப்படை முதலியனவும் இவ் ஆற்றுப்படை அமைப்புக்களைப் பின்பற்றித் தோன்றியனவாம்.

ஆற்றுப்படைப் பெயர்களின் விளக்கம்

ஆற்றுப்படுத்தும்போது பொருநன் பொருநனையும், பாணன் பாணனையும், கூத்தன் கூத்தனையும் ஆற்றுப்படுத்தியதாக அமைத்தல், இலக்கிய மரபாகும். எனவே, பொருநர் ஆற்றுப்படை முதலிய பெயர்கள், பொருநர் ஆற்றுப்படுத்துதல், பொருநரை ஆற்றுப்படுத்துதல் என்பன போல, இரு வகையாக விரித்துப் பொருள் கொள்வதற்கு ஏற்றனவாக இருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கது. ஆயினும் மேற்கூறப்பட்ட ஐந்து ஆற்றுப்படைகளுள், திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்று மட்டும் முருகப்பெருமானின்

டுள்ளனர். ஆனால், புறநானூற்றில், இப் பாட்டிற்கு இத்துறை இன்றிக் கடை நிலை எனத் துறை குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது.

அருள் பெற்ற அடியவர் ஒருவர், அவ் அருள் பெறுதற்குத் தகுதியுடைய மற்றொருவரை அப் பெருமானிடத்து வழிப் படுத்தியது எனப் பொருள்படும் என்பது, நினைத்தற் குரியது.

இனி, இப் பாட்டினுள், “முருகாற்றுப் படுத்த”¹ என்னும் தொடர் வருதலால், அது காரணமாக இப் பாட்டிற்கு முருகாற்றுப் படை என்னும் பெயர் வந்திருக்கலாம் என்று கருதுவோரும் உண்டு. அங்கே முருகாற்றுப்படுத்தல் என்பதற்கு முருகன் வரும்படி வழிப்படுத்துதல் என்று நச்சினூர்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்². இவ்வாறு பொருள் கொண்டவர், இப் பாட்டின் இறுதியிலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையிலும்³ முருகாற்றுப்படை என்னும் பெயருக்குப் பொருள் எழுதும்போது முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவது என்று எழுதியுள்ளார். இதனால், முருகாற்றுப் படுத்த என்னும் தொடரால் இப் பாட்டிற்குப் பெயர் வந்தது என்னும் கருத்து, நச்சினூர்க்கினியருக்கு இல்லை என்பது தெரிகின்றது.

இத் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும், பொருளதிகார உரையில்⁴ நச்சினூர்க்கினியர், இதற்கும் இலக்கணம் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். அந் நூற்பாவின் அமைப்பை நோக்கும்போது, நச்சினூர்க்கினியர் அங்கே வலிந்து பொருள் கொண்டு திருமுருகாற்றுப்படை

1. திருமுருகாற்றுப்படை, அடி, 244.

2. “முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்” என அகநானூற்றில் வரும் தொடர், இங்கே ஒப்பு நோக்குதற்குரியது. (அகநானூறு, செய்யுள், 22).

3. 4. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், நூற்பா, 36, நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

யின் இலக்கணம் அமைத்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. தொல்காப்பியனார் காலத்தில், தெய்வத்தினிடத்து ஆற்றுப் படுத்தும் வழக்கம் இல்லாமையால், அவர் அதற்கு இலக்கணம் கூறவில்லை போலும். ஆயினும் பின்பு தோன்றிய முருகாற்றுப்படை, பத்துப்பாட்டில் முதலாவதாகத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட நச்சினூர்க்கினியர், அதற்கும் இலக்கணம் தொல்காப்பியனார் கூறியதாக இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணி, இவ்வாறு வலிந்து பொருள் கொண்டுள்ளார் என்று கருதலாம்.

திருமுருகாற்றுப்படை—புலவராற்றுப்படையா?

திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் புலவராற்றுப்படை என்ற பெயரும் உண்டு என்பர். ஆனால், ஆற்றுப்படையின் இலக்கணம் கூறப்பெறுகின்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவில் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி ஆகியோர் ஆற்றுப் படுத்தப் பெறுவர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளதே அன்றிப் புலவரும் ஆற்றுப்படுத்தற்கு உரியர் என்று சொல்லப்பெறவில்லை.

- “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுபய னெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”¹

என்பதே அந் நூற்பாவாகும். இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணரும், நச்சினூர்க்கினியரும் அவர்களின் உரைகளிலும் புலவரும் ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு உரியர் என்று .

1. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், இளம்பூரணர் உரை, நூற்பா, 30. நச்சினூர்க்கினியர் உரை, நூற்பா, 36.

குறிப்பிடவில்லை. மேலும் இந்நூற்பாவின் உரையில், நச்சி னார்க்கினியர், திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் புலவராற்றுப் படை என்ற பெயர், வழக்கில் இல்லை என்று கூறி, அப் பெயரினை மறுத்துள்ளார்.

ஆனால், புறநானூற்றில், 48, 49, 141 ஆம் செய்யுட்க ளுக்குப் புலவராற்றுப்படை எனத் துறை குறிக்கப் பெற் றுள்ளது. இத்துறைக்குத் தொல்காப்பியத்தில் விதி இல்லை என்பது முன்பு கூறப்பட்டது.

மேற் குறிப்பிட்ட புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் மூன் றினையும் பார்ப்போம். புறநானூற்றில் உள்ள 48 ஆம் செய்யுளில், 'எம்மும் உள்ளுமோ முதுவாய் இரவல்' என்று இரவலன் ஆற்றுப்படுக்தப்பெறுகின்றான். இரவலன் என்ற சொல்லிற்குப் புலவன் என்பது, நேரான பொருள் அன்று.¹ இரவலன் என்ற சொல்லிற்கு, இரத்தல் தொழி லில் வல்லவன் என்பது பொருள். இச் சொல் இரத்தல் தொழிலை உடைய எல்லாஊரையும் குறிக்கும். புறநானூற் றில் உள்ள மற்றொரு செய்யுளில்,² பாணனும், 'முதுவாய் இரவல்' என்று விளிக்கப் பெறுகின்றான். ஆதலால் இச் செய்யுளுக்குப் புலவராற்றுப்படை எனத் துறை வகுத்தது பொருந்துவதாக இல்லை. 49 ஆம் செய்யுளின் கீழ், 'திணையும் துறையும் அவை, துறை இயன்மொழியும் ஆம்' என்பது காணப்பெறுகின்றது. இதனால் 49 ஆம் செய்யுளும் புலவராற்றுப்படை ஆகின்றது. ஆனால், இச்செய்யுளில்,

1. திருமுருகாற்றுப்படையில் "முதுவாய் இரவலன்" என்ற தொடருக்கு, 'அறிவு முதிர்ந்த வாய்மையையுடைய புல வன்' என, நச்சினார்க்கினியர் பொருள் எழுதியுள்ளார். (திரு முருகாற்றுப் படை, அடி, 284 உரை.) இங்கே இரவலன் என்பதற்குப் புலவன் எனப் பொருள் கொண்டது, சொற் பொருள் ஆகாது.

2. புறநானூறு, செய்யுள், 70.

புலவரை ஆற்றுப்படுத்திய குறிப்பே இல்லை. அதனால் இச் செய்யுளும், புலவராற்றுப்படை ஆகாது. 141ஆம் செய்யுளின் கீழ், 'துறை—பாணாற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படையும் ஆம்' என்று துறை எழுதப்பெற்றுள்ளது. இச் செய்யுளில், பரிசில் பெற்று வருகின்ற பாணனைப் பார்த்து 'யாரீரோ' என வினவுகின்றவன், இரவலன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றான். இரவலன் என்ற சொல், புலவன் என்னும் பொருள் தருகின்ற சொல் அன்று என்பது, முன்பே கூறப்பட்டது. மேலும் இச் செய்யுளில் உள்ள உரையாடல், பாணனுக்கும், இரவலனுக்கும் நிகழ்வதாக அமைகின்றது. ஆதலால், இச் செய்யுளில் இரவலன் என்று குறிக்கப்பெற்றவன், பாணன் எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. எனவே இச் செய்யுளுக்குப் புலவராற்றுப்படை என்று துறை குறிப்பிட்டதும் பொருந்தவதாக இல்லை. மேற் கூறிய காரணங்களால், புறநானூற்றில், புலவராற்றுப்படை எனக் குறிப்பிடப்பட்ட செய்யுட்கள் ஒன்றேனும் புலவராற்றுப்படையாக இல்லை என்பது புலப்படுகின்றது. புலவரை ஆற்றுப்படுத்துதலைத் தொல்காப்பியனார் சொல்லாமையாலும், புறநானூற்றில் புலவராற்றுப்படை என்று துறை எழுதப்பெற்றுள்ள செய்யுட்கள், புலவராற்றுப்படை ஆகாமையாலும் புலவராற்றுப்படை எனக் கூறும் வழக்கு, பிற்கால வழக்கு என்று கருதலாம். பிற்கால இலக்கண நூல்கள், புலவரை ஆற்றுப்படுத்துதலையும் சேர்த்துக்கொண்டுள்ளன. எனவே, திருமுருகாற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படை ஆகாது என்பது புலப்படுகின்றது.

கத்தராற்றுப்படை—மலைபடுகடாம்

பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஐந்து ஆற்றுப்படைகளுள், கத்தராற்றுப்படை என்பது, இப்போது மலைபடுகடாம் என வழங்கப்படுகின்றது. ஆயினும் இப் பாட்டிற்குக்.

கூத்தராற்றுப்படை என்ற பெயர், இளம்பூரணர், சேனா வரையர் ஆகிய உரையாசிரியர்களால் தொல்காப்பிய உரையில் எடுத்தாளப் பெற்றிருத்தலால், இப்பாட்டிற்கு இப் பெயர், உரையாசிரியர்கள் காலத்திற்கு முன்பே வழங்கப் பெற்றது என்பது புலனாகும். மேலும் தொல்காப்பியனார் கூத்தராற்றுப்படைக்கும் இலக்கணம் கூறியிருத்தலும் நினைத்தற் குரியது. அவ்வாறாயின், பத்தாவதாக அமைந்திருக்கும் இப் பாட்டு, மற்றைய நான்கு ஆற்றுப்படைகளுடன் சேர்க்கப் பெற்று, ஐந்தாவதாக இருக்கலாமை என்ற எண்ணம் எழுகின்றது. ஐந்தாவதாகத் தொகுத்தல் முறையாயினும், மலைபடுகடாம் என்ற தொடரின் பொருட் சுவை காரணமாக இப் பாட்டுக்கு மலைபடுகடாம் எனப் பெயர் வந்தமையால், இப்பாட்டின் இச் சிறப்பு நோக்கி இறுதியில் சேர்த்தனர் போலும். இப் பாட்டிற்கு ஆசிரியர் இட்ட பெயர், மலைபடுகடாம் என்பது, என்னும் குறிப்பு, நச்சினுர்க்கினியர் உரையில் உள்ளது. “நல்விசைக் கடாம் புனை நன்னன் வெற்பில்”¹ என வரும் கல்வெட்டுத் தொடர் இப் பெயர் வழக்கின் தொன்மையினை வலியுறுத்துதல் காணலாம்.

உரையும் மொழிபெயர்ப்பும்

இப் பத்துப்பாட்டுக்கு நச்சினுர்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். இவர் உரைக்கு முன்னும் வேறு உரை இருந்தது என்பதற்கு உரிய குறிப்பு, இவர் உரையில் காணப்படுகின்றது. நச்சினுர்க்கினியர் உரையில் கொண்டு கூட்டு மிகுதியாக உள்ளது. ஆயினும் பாட்டுக்களின் சொல்லையும் பொருளையும் இவர் இனிது விளக்கியுள்ளார். பத்துப் பாட்டினுள், திருமுருகாற்றுப்படைக்கு நச்சினுர்க்

கினியர் உரையன்றி, உரையாசிரியர்¹ உரை என்றும், பரிமேலழகர் உரையென்றும் இரண்டு உரைகள் வெளிவந்துள்ளன². இவ் உரையாசிரியர், தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் என்னும் உரையாசிரியர் அல்லர் என்றும், இப் பரிமேலழகர், திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர் அல்லர் என்றும், இவ்விருவரும் பிற்காலத்தில் அவர்களின் பெயர்களைக் கொண்ட வேறு இருவராக இருக்கலாம் என்றும் கூறுவர்.

இப் பத்துப்பாட்டினுள், சில பாட்டுகளுக்குப் பிற்காலத்து அறிஞர் சிலரால், தனித்தனியாக ஆராய்ச்சி உரைகளும், பா நயங்களும் எழுதப் பெற்று அவை வெளிவந்துள்ளன³. இலங்கை ஜே. வி. செல்லையா என்பவர், இப் பத்துப்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இப் பத்துப்பாட்டினுள் சில பாட்டுக்கள்,

1. இவ் உரையாசிரியர், நச்சினர்கினியருக்கு முற்பட்டவர் என்பது, பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை கருத்தாகும்.—திருமுருகாற்றுப்படை, உரையாசிரியர் உரை, முகவுரை பக்கம், XXIV.

2. திருமுருகாற்றுப்படைக்கு ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய புத்துரை ஒன்றும் 1853 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது.

3. முல்லைப் பாட்டிற்கும், பட்டினப் பாலைக்கும் முதன் முதல் ஆராய்ச்சியுரை எழுதியவர், மறைமலையடிகளாவர். பின்பு பெரும்பாணாற்றுப்படைக்கும் பட்டினப் பாலைக்கும் மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் எழுதிய ஆராய்ச்சியும் உரையும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தினால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. பெரும்பாணாற்றுப்படைக்கும் திருமுருகாற்றுப்படைக்கும் யாழ்ப்பாணத்து திரு. சு. அருளம்பலம் எழுதிய உரைகளும் உள்ளன. திரு. கே. கோதண்டபாணிப் பிள்ளை, நெடுநல்வாடையை ஆராய்ந்து பா நயம், திறனாய்ந்து தெளிதல் என இரண்டு நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் சில நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

தனித் தனியாகவும் அறிஞர் சிலரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றுள்ளன.¹

காலம்

இப் பத்துப் பாட்டுக்களும் கீழ்க் காட்டியவாறு காலம் பற்றி நான்கு தொகுதிகளாக அமைகின்றன என்று பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை எழுதியுள்ளார்.²

I	1. பொருநராற்றுப்படை
	2. பெரும்பாணாற்றுப்படை
	3. பட்டினப் பாலை
	4. குறிஞ்சிப் பாட்டு
II	5. மலைபடுகடாம்
	6. மதுரைக் காஞ்சி
	7. நெடுநல் வாடை
III	8. முல்லைப் பாட்டு
	9. சிறுபாணாற்றுப்படை
IV	10. முருகாற்றுப்படை

1. திருமுருகாற்றுப் படையையும், குறிஞ்சிப் பாட்டையும் ஜே. எம். நல்லசாமி பிள்ளையும். முல்லைப் பாட்டையும், நெடுநல் வாடையையும் திரு ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளையும், பட்டினப் பாடையைத் திரு. கே. கோதண்டபாணிப் பிள்ளையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். டாக்டர் ஜி. யூ. போப் என்பவர், குறிஞ்சிப் பாட்டினைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் விளக்கக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். திரு. வி. கந்தசாமி முதலியார், ஆங்கிலத்தில் செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்த்த மதுரைக் காஞ்சி, Tamil Culture பத்திரிகையில் வெளிவந்துள்ளது.

2. History of Tamil Language and Literature, பக்கம், 33.

இறுதி வெண்பாக்கள்

இப் பத்துப்பாட்டினுள், ஒவ்வொரு பாட்டின் உரை இறுதியிலும், தனி வெண்பாக்கள் ஒன்றும் சிலவும் உள்ளன. இவற்றின் தொகை, இருபத்து நான்காகும். இவை, இப் பத்துப்பாட்டினைப் படித்து ஈடுபட்ட சான் றோர் ஒருவரேனும் பலரேனும் இயற்றியனவும், சேர்த்தனவுமாக இருக்கலாம். இவற்றுள், “முச்சக் கரமும் அளப்பதற்கு” என்று தொடங்கும் ஒரு பாட்டுப் பொரு நராற்றுப்படையின் இறுதியிலும், பட்டினப் பாடையின் இறுதியிலும் உள்ளது. இப் பாட்டினை ஒன்றாகக் கணக்கிட்டே மேல் இருபத்து நான்கு எனப்பட்டது. இவ் இருபத்து நான்கனுள், முல்லைப் பாட்டின் இறுதியில் உள்ள “புனையும் பொலம்படை”¹ என்று தொடங்கும் பாட்டும், நெடுல் வாதையின் இறுதியில் உள்ள “வாடை நலிய”² என்று தொடங்கும் பாட்டும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் உள்ளன. மலைபடுகடாத்தின் இறுதியில் உள்ள “தூஉஉத் தீம்புகை” என்று தொடங்கும் பாட்டு, யாப்பருங்கல விருத்தி உரையிலும்³ தொல்காப்பியத்தில் பேராசிரியர் உரையிலும்⁴ மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்றது⁵. இச் செய்திகள், இத் தனிப்பாட்டுக்களின் பழமையை உணர்த்துவனவாகும்.

இனி, இப் பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு பாட்டினையும் பற்றிக் காண்போம்.

1. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, செய்யுள். 276
2. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, செய்யுள். 170.
3. யாப்பருங்கல விருத்தி, எழுத்தோத்து, நூற்பா 4. உரை.
4. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல் நூற்பா 62, உரை.
5. இப் பாட்டின் முதல் அடி, நச்சினூர்க்கினியராலும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது (தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், நூன்மரபு, நூற்பா, 6, உரை.)

2. திருமுருகாற்றுப்படை

இப் பாட்டு, முருகவேளைக் குறித்து மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரால் பாடப் பெற்றது. இறைமையனார் அகப்பொருளுக்கு உரை செய்தவரும் இந் நக்கீரனார் என்பர். இவருடைய தந்தையாராகிய கணக்காயனாரும் சிறந்த புலவராவர். இக் கணக்காயனார் இயற்றிய செய்யுட்களும் எட்டுத்தொகை நூல்கள் சிலவற்றில் காணப்படுகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படை என்பதன் பொருள் முன்பே கூறப்பட்டது. பிற ஆற்றுப்படைகள் எல்லாம் கலைஞருள் ஒரு பிரிவினரைப் பாட்டுடைத் தலைவனிடத்து ஆற்றுப்படுத்தியனவாக அமைந்துள்ளன. இவ் ஆற்றுப்படை முருகப்பெருமானது அருள் பெறுதற்குத் தகுதியுடைய அடியவர் ஒருவரை அவ் அருள் பெற்றார் ஒருவர், அப்பெருமானிடத்து ஆற்றுப் படுத்தியதாக இயற்றப் பெற்றது. ஆயினும், மெய்யறிவுடைய மக்கள் எல்லோரையும் முருகப் பெருமானிடத்து வழிப் படுத்துவதே இப்பாட்டின் உட்கோள் எனக்கொள்ளலாம். எனவே, இத் திருமுருகாற்றுப்படை, இந் நூலில் உள்ள பிற ஆற்றுப்படைகள் போல இம்மை வாழ்விற்கு உரிய பொருள் பற்றியது அல்லாமல், மறுமை வாழ்விற்கு உரிய பேரின்பப் பொருள் பற்றியதாய், ஆற்றுப்

படையின் அமைப்பில் வேறுபட அமைந்திருப்பது விளங்கும். முருகப்பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகப் பெற்றதனால்தான் இத் திருமுருகாற்றுப் படை, இப் பத்துப்பாட்டு நூலிற்குக் கடவுள் வாழ்த்தாகவும், முதல் பாட்டாகவும் அமையும் பெருமை உடையது.

முருகப்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் திருத்தலங்கள், இப்பாட்டில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன :- திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய்¹, திருவாவிரன்குடி², திருவேரகம்³, குன்றுதோறூடல், பழமுதிர் சோலை⁴ என்பனவாம். இவை ஆறும் படை வீடுகள் என்று வழங்கப்படும். படை வீடு என்பது, படைகள் தங்கும் இடம் என்று பொருள்படும். பகைவர்களாலும், பிற மதத்தினராலும் கோயில்களுக்கு நேரக்கூடிய இடையூறுகளைத் தவிர்த்தற்கு அக்கால மன்னர்கள், கோயில்களில் படைகளை வைத்திருந்தனர் போலும். நன்னனது நவிர மலையில் உள்ள காரியுண்டிக் கடவுளின் கோயில், படைகளால் குழப்பட்டிருந்தது என மலைபடுகடாத்தில் காணப்படுவது, இக் கருத்திற்குத் துணை புரிவின்றது⁵. இனி, சிறந்த செல்வங்களைச் சேர்த்துவைக்கும் கருவூலங்களாகத் திருக்கோயில்கள் இருந்தமை பற்றிக் கோயில்களைப் படைவீரர்கள் காவல் புரிந்தமையால், அக்

1. திருச்சீரலைவாய்—திருச் செந்தூர்.

2. திருவாவிரன்குடி, பழநிமலையின் அடிவாரத்தில் உள்ளது.

3. திருவேரகம்,—மலை நாட்டில் உள்ள ஒரு திருப்பதி என்பர் நச்சினர்க்கினியர். இது, கும்பகோணத்திற்கு மேற்கில் உள்ள சுவாமிமலை என்றும் கூறுவர்.

4. பழமுதிர் சோலை, மதுரைக்கு அருகில் உள்ள அழகர் கோயில் என்று சிலர் கூறுவர்.

5. சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், பக்கம், 57.

கோயில்கள், படைவீடுகள் எனப் பெயர் பெற்றன என்றும் அறிஞர் கருதுவர். இக் கருத்துக்கள் ஆராய் தற்கு உரியன.

இப் படை வீடுகள் ஆறனுள், குன்றுதோறூடல் என்பது, எல்லா மலைகளிலும் முருகப் பெருமான் வீற்றிருத்தலைக் குறிப்பதாகும். இதனால், உலகத்தில் உள்ள மலைகள் அனைத்தும் முருகப்பெருமானின் திருக்கோயில்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் பரந்த எண்ணம் புலப்படும். முருகப் பெருமான் குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரிய கடவுள் ஆதலின், அந் நிலத்து மலைகள் அனைத்தும் ஒரு படை வீடாகக் கொள்ளப்பட்டன. இக் குன்றுதோறூடல் அல்லாத மற்றைய படை வீடுகள் ஐந்தனுள், திருச்சீரலைவாய் நீங்கலாக, ஏனைய நான்கும் மலைகளையாம். ஆதலால் குன்றுதோறூடலில், இப் படை வீடுகள் நான்கும் அடங்குமாயினும் இவை நான்களையும் தனித்தனியாக எடுத்துக் கூறியிருப்பதிலிருந்து இந் நான்கு திருத்தலங்களும் இக்காலத்துப் போலவே முற்காலத்தும் மக்களால் சிறப்பாக மதித்துப் போற்றப் பெற்றன என்பது தோன்றுகிறது.

இத் தலங்களில், திருப்பரங்குன்றத்தைப் பற்றிய பகுதியில், மலை வளத்தினையும், சுனை வளத்தினையும், தெய்வ மகளிர் முருகப் பெருமானைப் பாடி ஆடும் சிறப்பினையும் காணலாம். திருச்சீரலைவாய் எனப்படும் திருச்செந்தூரைப் பற்றிய பகுதியில், முருகப்பெருமான், ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் உடையவனாய் யானைமேல் எழுந்தருளி, அடியவர்க்கு அருள் புரியும் முறையை அறியலாம். காவல், அருள், அறம், மெய்யறிவு, தீயரை அழித்தல், மனைவாழ்க்கை ஆகியவை, முருகப்பெருமானின் ஆறு திருமுகங்களின் தொழில்களாக, இப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன. வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள்

முழுதும் இத் தொழில்களுள் அடங்கும். இகனை நோக்கும் போது உலகிற்கு உயிராய், உலகை இயக்குகின்ற இறைவனது தனிப்பேராற்றல் புலப்படும். இவ் ஆறு திருமுகங்களின் தொழில்கள் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு ஏற்ப அவைகளில் ஒவ்வொரு திருமுகத்திற்கும் உரிய இரண்டிரண்டு சைகளின் தொழில்களும் பொருத்தமாக இப் பகுதியில் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. திருவாவிகன்குடியைப் பற்றிய பகுதியில், முனிவர்களும், தேவர்களும், முருகப் பெருமானைப் பரவும் முறையை உணரலாம். திருவேரகத்தைப் பற்றிய பகுதியில், அந்தணர் வழிபாட்டு முறையை அறியலாம். இங்கே அந்தணர்கள், நீராடி ஈர ஆடையுடன் இருந்து, மலர் ஏந்தி, முருகப்பெருமானுக்கு உரிய ஆறெழுத்து மந்திரத்தைக் கூறி வழிபட்டனர் என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இம் முறையில் அமைந்த வழிபாடு, மலை நாட்டகத்தில் உள்ள ஏரகத்தில், இப்போதும் நடைபெறுகின்றது என்று கூறுகின்றனர். இவ் ஏரகம், இப்போது குமார கோயில் என வழங்கப்படுகிறது என்பர். குன்று தோறாடலைப் பற்றிய பகுதியில் குரவைக் கூத்தாடி முருகப் பெருமானைப் பரவும் குறவர்களின் இயல்பினைக் காணலாம். பழ முதிர்சோலையைப் பற்றிய பகுதியில், முருகப்பெருமான் அமர்ந்திருக்கும் பல வகை இடங்களையும், அவனை வழிபடும் முறைகளையும், அவன் அருள் வழங்கும் தன்மையினையும், வெறியாட்டுக்களைப் பற்றிய செய்திகளையும், பழமுதிர்சோலை மலையின் அருவி வளத்தினையும், அறியலாம்.

வேலன் வெறியாடுவான் என்னும் செய்தி தொல் காப்பியம், அகநானூறு, குறுந் தொகை முதலிய நூல்களில் காணப்படுகின்றது. வேலன் வெறியாடுதலாவது, முருகப் பெருமானது வேலைத் தாங்கியிருக்கும் ஒருவனின்மேல் அப் பெருமான் எழுந்தருள், அவன் ஆடுதலாகும். வேலன்

வெறியாடுதலே யன்றிக் குறமகள் வெறியாடுதலும் உண்டு. இவ் இருவரின் வெறியாட்டுக்களும் பழ முதிர் சோலைப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் இப் பகுதியில் முருகப்பெருமானின் பிறப்பும்¹, அவனது அழகிய இளமைத் தோற்றமும்² இனிது எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

முருகப் பெருமானைப் போற்றும் திருப்பெயர்கள், ஒரு தொகுப்பாகப் பின்வரும் அடிகளில் கூறப்பட்டிருத் தலை இப்பகுதியில் காணலாம்.

“அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ
ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை
மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ
இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழனி
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ
மாலை மார்ப நூல்அறி புலவ
செருவில் ஒருவ பொருவிறல் மள்ள
அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொல்மலை
மங்கையர் கணவ மைந்தர் ஏறே
வேல் கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ
குன்றங் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ

1. முருகப் பெருமானின் பிறப்புச் செய்தி, பரிபாடலில் வேறுபடக் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. முருகப்பெருமானின் பலவகை அழகுத் தோற்றங் களையும், அவை பற்றிய விளக்கங்கள் முதலியவற்றையும் வண்ணப் படங்களுடன் விரிவாகக் கூறும் ‘முருகன்’ என்னும் பெரிய தொரு நூல், திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைவர், தவத்திரு சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் அருளாணையினால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.

பலர் புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே
 அரும் பெறல் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக
 நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசைபே ராள
 அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் பொலம்பூண் சேஎய்
 மண்டமர் கடந்தநின் வென்றாடு அகலத்துப்
 பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேள்
 பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்
 சூர்மருங்கு அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
 போர்மிகு பொருந குரிசில்.”¹

இத திருப்பெயர்கள், முருகப்பெருமானின் வரலாறு, பெருமை, அருட்பண்பு ஆகியனவற்றைப் புலப்படுத்துவன வாய் அன்பர்கள் அனைவரும் அவன்பால் ஈடுபட்டு உள்ளம் உருகி ஒதி வழிபடுவதற்கு உரியனவாய் அமைந்துள்ளன.

முருகக் கடவுளுக்கு உரிய கார்தள், செங்கடம்பு, வெட்சி என்னும் மலர்களும், கோழி மயில் என்னும் கொடிகளும், மயில் யாணை என்னும் ஊர்திகளும் இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன.

எல்லா வகையிலும் நோக்கும்போது முருகப்பெருமானைப் பற்றிய பழையதொரு முழுநூலாக இப் பாட்டுக் காட்சி யளிக்கின்றது. சங்ககாலச் செய்யுட்களில், பரிபாடலில் இருப்பன வன்றி, முருகப்பெருமானைப் பற்றிய தனிப் பெரும் பாட்டு இது ஒன்றேயாகும். ஆயினும், முருகப் பெருமானைப் பற்றிய குறிப்புக்கள், பத்துப் பாட்டில் உள்ள பிற பாட்டுக்களிலும், எட்டுத் தொகை நூல்களிலும் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. மேற் குறிப்பிடப்பட்ட பாட்டுக்களுள், இத் திருமுருகாற்றுப் படை ஒன்றே முருகப்பெருமானின் அன்பர்களால்,

1. திருமுருகாற்றுப்படை; அடி 255—276.

இன்றும் நான்தோறும் சிறப்பாக ஓதப் பெறும் வழிபாட்டு நூலாகத் திகழ்கின்றது. இச் சிறப்புக் காரணமாகவே இது, பதினேரந் திருமுறையிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. சங்கப் புலவராகிய நக்கீரனுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் பின் அவர் பெயர் கொண்ட பிறர் ஒருவரால், இத் திருமுருகாற்றுப்படை இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்¹ என்பது, பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை கருத்தாகும்².

கொடிய பூதம் ஒன்றின்பால் அகப்பட்ட தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்று ஒன்பதின்மரையும், தம்மையும் காப்பதற்கு, நக்கீரனார், இப் பாட்டினை இயற்றி, முருகப் பெருமானின் திருவருள் பெற்றார் என்னும் புராணச் செய்தி ஒன்று உண்டு. இச் செய்தி, திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், திருப்பரங்குன்றப் புராணம், சீ காளத்திப் புராணம் முதலியவற்றில், சிற்சில வேறு பாடுகளுடன் காணப்படுகிறது. ஆனால் இது பற்றிய குறிப்பு, திருமுருகாற்றுப்படையில் இல்லை. ஆயினும், திருமுருகாற்றுப்படையின் பின் உள்ள தனிப் பாடல்களுள் ஒன்றில்—“கற்பொதுப்பில் காத்ததுவும்”, என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. இது, இக் கதையைப் பின்பற்றியதாக இருக்கலாம். நக்கீரனாரை முருகக் கடவுள் காத்தருளிய இத் திருவிளையாடல், திருப்பரங்குன்றத்தில், ஆண்டு தோறும் நடைபெற்று வருகின்றது. மேலும் நக்கீரனாரின் அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்தும் பல கதைகள் வழங்கப்படுகின்றன. இக் கதைகளுக்கு உரிய நக்கீரனாரும், திருமுருகாற்றுப்படையினை இயற்றிய நக்கீரனாரும் ஒருவரால், வேறு என்பது தெளிவாகவில்லை. மதுரையில் சொக்க நாதர் திருக்கோயிலில் ஒரு பகுதியில் நக்கீரனார் முதலிய சங்கப்

1. இக் கொள்கையை உடன் பட்டால், இப் பத்துப் பாட்டினைத் தொகுத்த காலம் பிற்பட்டதாகும்.

2. இலக்கிய தீபம், பக்கம், 38.

புலவர்களின் திருவுருவங்கள் அமைந்துள்ள சங்கத்தார் கோயில் உள்ளது. அக் கோயில் நக்கீரர் கோயில் எனவும் வழங்கப் பெறுகின்றது.

மதுரையைப் பற்றிக் கூறும்போது, அது பகைவரால் வெல்ல இயலாதது என்னும் குறிப்பு, இப்பாட்டில் காணப் படுகின்றது. இதிலிருந்து அதனை ஆண்ட பாண்டிய வேந்தரின் பெருமை விளங்கும். எனவே, கடவுளைப் பற்றிய இப் பாட்டில், பெயர் கூறாமல் பாண்டிய வேந்தர் பாராட்டப் பெற்றிருக்கும் செய்தி நினைக்கத் தக்கதாகும்.

இப் பாட்டு. முந்நூற்றுப் பதினேழு அடிகளை உடையது.

3. பொருநராற்றுப்படை

இப் பாட்டு, சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் குறித்து, முடத்தாமக்கண்ணியாரால் பாடப் பெற்றது. இம் முடத்தாமக்கண்ணியார், பெண்பாற் புலவர் என்று கூறுவாரும் உண்டு. பொருநன் ஒருவன், சங்ககாலச் சோழருள் தலைசிறந்தவனாக விளங்கிய கரிகாற் பெருவளத் தானிடம் சென்று, பரிசில் பெற்று மீண்டு வரும் வழியில், வறுமையுற்றிருந்த மற்றொரு பொருநனைக் கண்டு, அவனை அச் சோழ வேந்தனிடம், பரிசில் பெற ஆற்றுப் படுத்தியதாக இப் பாட்டு அமைந்துள்ளது. ஆதலால் இது, பொருநர் ஆற்றுப்படை எனப் பெயர் பெற்றது. பொருநர் என்பவர், மற்றொருவர் போல வேடங்கொண்டு நடிப்பவர் என்பர். இவர், கூத்தர் என்ற குறிப்பு இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றது¹. இப் பொருநர், ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் எனப் பல வகைப்படுவர். இவர்களுள், இப் பாட்டில் கூறப்படும் பொருநன், போர்க்களம் பாடுவோன் ஆவான். இவன் தடாரி என்னும் பறை கொட்டுவோன். இப் பாட்டில் வழிப்படுத்திய பொருநன் போர்க்களம் பாடுவோன் என்பது,

1. பொருநராற்றுப்படை, அடி; 57, உரை.

“இருபெரு வெந்தரும் ஒரு களத்து அயிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றுள்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”¹

என இப் பாட்டில் உள்ள பகுதியில் விளங்கும்.²

இத்தகைய ஆற்றுப்படைகளில், வள்ளல்களிடம் பரிசில் பெறச் செல்வோர், தம் சுற்றத்தாருடன் சென்ற தாகக் கூறுவர். பாடினிக்கும் கரிகாற் சோழன் பரிசு வழங்கினான் என்ற செய்தி, இப் பாட்டில் உள்ளது. பாணனுடன் சென்ற விறலிக்குப் பரிசு வழங்கிய செய்தி, பெரும் பாணற்றுப்படையிலும், கூத்தருடன் சென்ற விறலிக்குப் பரிசு வழங்கிய செய்தி, மலைபடுகடாத்திலும் காணப்படுகின்றன. பொருநனுடன் சென்ற பாடினியின் வனப்பு, அவளது முடி முதல் அடி வரை முறையாக இப் பொருநராற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில் எழுந்த கேசாதிபாதம் என்னும் சிற்றிலக்கியம், இம் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று கருதலாம். பாணனுடன் சென்ற விறலியரின் உருவத் தோற்றமும் இப் பொருநராற்றுப்படையின் பின் உள்ள சிறு பாணற்றுப்படையில் அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப் பொருநராற்றுப்படையில், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய பிறப்பு அரசு உரிமை, வீரம்,

1. பொருநராற்றுப்படை, அடி; 146—148.

2. வழிப்படுத்தப்படும் பொருநனும் போர்க்களம் பாடுவோன் என்பதனை இப் பாட்டின் உரையில் ஓரிடத்தில், நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பொருநராற்றுப்படை, அடி 57, உரை.

வெண்ணிப்¹ போர்க்களத்தில் அவன் சேர பாண்டியரை வென்ற வரலாறு, அவன் கலைஞரைப் பேணும் முறை, கலைஞரைப் பிரிய விரும்பாத அவனது அன்புடைமை, சோழநாட்டு வளம், காவிரியாற்றின் பெருமை முதலியன கூறப்பட்டுள்ளன. இப் பாட்டில், சோழநாட்டு வளங்களைக் கூறும் பகுதி, பிற்காலத்துத் தோன்றிய காப்பியங்களில், நாட்டுப் படலங்கள் பாடுதற்கு வழிகாட்டியாயிற்று என்று கருதலாம்.

கரிகாற் சோழன், தன்னிடம் பரிசில் பெற வந்த வறிய வனான பொருநனுடன் நண்பனைப் போல உறவு கொள்ள விரும்பினான் என்பது இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது, பேரரசனான சோழனது உயர்ந்த பண்பாட்டினைப் புலப்படுத்துவதாகும். கரிகாற் பெருவளத்தான், தன்னை அறிவு நிரம்பாத இளமைப் பருவத்தான் என்று இகழ்ந்த முதியவர்கள் மகிழ்வடையுமாறு நரை முடித்து, முதியவனாக வந்திருந்து வழக்குத் தீர்த்தான் என்னும் செய்தி பழ மொழி நானூற்றில்² காணப்படுகின்றது. இது பற்றிய குறிப்பு, இப் பாட்டின் கண் உள்ளது.³

நூல் இழைகள் சென்ற வழி இன்னது என்று குறிப்பிட்டுக் காண முடியாதவாறு அவ்வளவு நுண்மையும், செறிவும் உடையனவாக ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன என்பதும், அவை, பார்பினால் உரிக்கப்பட்ட தோல்⁴

1. வெண்ணி என்னும் ஊர், தஞ்சை மாவட்டத்தில், நீடாமங்கலத்திற்கு அருகில் உள்ளது. இது, இப்போது கோயில் வெண்ணி என வழங்கப் பெறுகிறது.

2. பழ மொழி நானூறு, செய்யுள். 6.

3. பொருநராற்றுப்படை, அடி, 187—188. இக் குறிப்பு மணி மேகலையிலும் காணப்படுகிறது. (மணி மேகலை, 4: 107-108).

4. இத் தோல் சட்டை என இக் காலத்தில் வழங்கப்

போன்ற ஒளியுடன் கூடிய மிக்க மென்மை உடையன என்பதும் பூவேலைப்பாட்டு நிறையப் பெற்றிருந்தன என்பதும் இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன.¹ மேலும் திரட்சியாக முடிந்த முடிகளைக் கரையிலே உடைய பட்டாடைகள் இருந்தன என்பதும் இப் பாட்டினால் தெரிகின்றது.² கரி காலன் பொருநருக்கு வழங்கிய ஆடையின் இயல்பைச் சொல்லும்போது, இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் மூங்கிலின் உள்ளே கணுக்களை ஒட்டியிருக்கும் தோலை உரித்தால் ஒத்த ஆடைகள் இருந்தன என்று சிறு பாணாற்றுப்படையிலும்³, பால் பொங்கும்போது எழும் ஆவியை ஒத்த ஆடைகள் இருந்தன என்று பெரும் பாணாற்றுப்படையிலும்⁴ சொல்லப்பட்டிருப்பவை, அக்கால ஆடைகளின் மிகுந்த மென்மையினைப் புலப்படுத்துவனவாம். இவ் உவமைகளிலிருந்து, ஆடைகள் ஒன்றின் ஒன்று மென்மையுடையனவாக இருந்தன என்பது தெரிகின்றது. மேற்கூறியவைகளால் செறிவாகவும், மென்மையாகவும் பூவேலைப்பாட்டுடனும் ஆடை நெய்யும் தொழிலில் மிக வல்லவர்கள் பழங்காலத் தமிழகத்தில் இருந்தனர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

பாலை யாழில் தோன்றும் இசையைப் பற்றிக் கூறும் போது, அவ் இசை, வழிப்பறியாளர்களின் உள்ளத்தில் இருந்த கொடுமையைப் பெயர்த்து எறிந்து, அவர்கள் வைத்திருந்த படைக் கருவிகள் கையிலிருந்து நழுவுமாறு செய்தது என, இப் பாட்டில் எடுத்துரைத்திருப்பது

பெறுகிறது. இது, மிகவும் பளபளப்பாகவும் வழுவழுப் பாகவும் இருக்கும்.

1. பொருநராற்றுப்படை, அடி, 82—83.

2. பொருநராற்றுப்படை, அடி, 155.

3. சிறுபாணாற்றுப்படை, அடி, 236.

4. பெரும் பாணாற்றுப்படை, அடி, 469.

இன்பம் தருகின்றது¹. அக்காலத்து இருந்த யாழின் அமைப்பு, அதன் ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் ஏற்ற உவமையுடன் விளக்கமாக இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றது. யாழின் அழகிய தோற்றத்திற்கு, ஒப்பனை செய்யப் பெற்ற மணப் பெண்ணினை உவமை கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாட்டிலும், பின் உள்ள ஆற்றுப்படைகளிலும் யாழின் அமைப்பு விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல, வேறு நூல்களில் இல்லை. இப் பொருநன் முதலாயோர் வைத்திருந்த பிற இசைக் கருவிகள் பல வற்றைப் பற்றிய குறிப்பும் இவ் ஆற்றுப் படையிலும், பிற ஆற்றுப்படைகளிலும் உள்ளது. அரசர் முதலாயோர், இசைக் கலைஞர்கள் தம்மிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும் போது, அவர்களின் பின் ஏழடி செல்லுதல் மரபு என்னும் செய்தி, இப் பாட்டில் காணப்படுகிறது; இவ்வாறு ஏழடி பின் செல்லுதல், ஏழிசைக்கும் வழிபாடு செய்தற்கு அறிகுறி என்பர்².

பொருநருடைய ஆடல் பாடல், இசைக் கருவி ஆகிய மூன்றும், ஒன்றுசேர்ந்து இன்பம் பயக்கும் நிலைக்குச் சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய தமிழ் வேந்தர் மூவரும் தம்மில் பகைமை நீங்கி ஒன்றுகூடி இருக்கும் தோற்றம், உவமையாக இப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. வெண்ணிப் போர்க்களத்தில், சேர பாண்டியரை வென்ற கரிகாற் சோழன் மீது பாடப் பெற்ற இப் பாட்டில், அவ் வெற்றியைக் குறிப்பிட்டுப் பாடிய முடத்தாமக்கண்ணியார், மூவேந்தரும் ஒன்றுகூடியிருக்கும் நிலையை உவமையில் வைத்துப் பாடியிருப்பது நினைக்கத் தக்கது. இதிலிருந்து பழங்காலப் புலவர் பெருமக்கள், வேந்தர்களின் ஒற்றுமையே

1. பொருநராற்றுப்படை, அடி, 21—22.

2. பொருநராற்றுப்படை, அடி, 166, நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

விரும்பினார்கள் என்பது குறிப்பாகப் புலப்படும். எனவே, போர் மிகுந்திருந்த அக்காலத்திலும் புலவரின் உள்ளம், ஒற்றுமையையும், அமைதியையுமே நாடியது என்பது அறிந்து பாராட்டுதற்கு உரியது.

ஒரு வேலி நிலத்தில் ஆயிரம் கலம் நெல் விளைந்தது என்னும் செய்தி,

“சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே”¹

என, இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை நோக்கும் போது, சோழநாட்டு நில வளம், இக்காலத்தினும் அக்காலத்துச் சிறந்திருந்தது என்பது தோன்றுகின்றது.

இப் பாட்டு. இருநூற்று நாற்பத்தெட்டு அடிகளை உடையது.

4. சிறுபாணாற்றுப்படை

இப் பாட்டு, ஓய்மானாட்டு¹ நல்லியக்கோடனைக் குறித்து இடைக்கழி நாட்டு² நல்லூர் நத்தத்தனாரால், பாடப் பெற்றது. ஓய்மானாட்டினை நல்லியக்கோடன் என்பவன், ஆண்டு வந்தான். இவன்பால் சென்று பரிசில் பெற்று மீண்ட பாணன் ஒருவன், வறுமையால் வாட்டமுற்ற மற்றொரு பாணனை அந் நல்லியக்கோடன்பால் பரிசில் பெற ஆற்றுப்படுத்தியதாக அமைந்ததால், இப் பாட்டு, சிறு பாண் ஆற்றுப்படை எனப் பெயர் பெற்றது³. பாணர் எனப்படுவார், இசைக் கலையை வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு பழைய மரபினர் ஆவர். இப் பாணர், யாழ்ப் பாணர், இசைப் பாணர், மண்டைப் பாணர் எனப் பல வகைப்படுவர் என்பர். இவர்களுள், யாழ் இசைக்கும் பாணர், யாழ்ப் பாணர் எனப்படுவர்.

1. ஓய்மானாடு என்பது, திண்டிவனம் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து கிழக்கே உள்ள கடற்கரையை அடுத்துப் பரவி இருந்த ஒரு பெரும் நிலப்பரப்பாகும்.

2. இடைக்கழிநாடு என்பது, ஓய்மானாட்டினை அடுத்துக் கடலினைச் சார்ந்து, இடையிடையே உப்பங்கழிகள் அமைந்துள்ள பகுதியாகும். இது, இக் காலத்து, இடக்க நாடு எனத் திரிந்து வழங்கப் பெறுகின்றது என்பர்.

3. இப் பெயரில் 'சிறு' என்னும் சொல் சேர்ந்திருப்பதற்கு உரிய விளக்கம், பின் உள்ள பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பகுதியில் கூறப்படும்.

இப் பாணர்களே இப் பாட்டிலும், பின்வரும் பெரும் பாணாற்றுப்படையிலும் கூறப் பெறுபவர் ஆவர்.

இப் பாட்டில் சேரர், பாண்டியர், சோழர் ஆகிய தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர்களின் சிறப்பியல்புகளும், அவர்களின் தலைநகரங்களாக விளங்கிய வஞ்சி, மதுரை, உறையூர் என்னும் மூன்று நகரங்களின் இயல்புகளும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இம் மூவேந்தரையும் குறிப்பிடும்போது “போந்தை, வேர்பே, ஆர்” எனத் தொல்காப்பியனார் கூறிய முறைக்கு ஏற்பச் சேரர் பாண்டியர் சோழர் என்ற வரிசையில்¹ கூறியிருப்பது நோக்கத் தக்கது. சேர நாட்டைப் பற்றிக் கூறும் இடத்தில், அந் நாட்டு மலைவளமும், சேர வேந்தன் இமய மலையில் தனது விற்கொடியை நாட்டிய வீரச் செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளன. பாண்டி நாட்டைப் பற்றிக் கூறும் இடத்தில், தமிழ்நிலை பெற்ற மதுரை எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது, மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த செய்தியை நினைவுபடுத்துகின்றது. அந் நாட்டில், உப்பு வாணிகருடைய பிள்ளைகளுடன் வந்த குரங்குகள், கிளிஞ்சில்களில் முத்துக்களை இட்டு மூடி, அப் பிள்ளைகளுடன் கிலுகிலுப்பை விளையாடும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது இது. பாண்டி நாட்டுக்கு உரிய முத்துச் செல்வத்தின் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றது. சோழ நாட்டைப் பற்றிக் கூறும் இடத்தில், அந் நாட்டு நீர் நிலை வளங்களும், சோழ வேந்தன், தூங்குகையில் எறிந்த வெற்றிச் செய்தியும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. (தூங்கு எயில்—தொங்கும் மதில்)

மயிலுக்குப் போர்வை வழங்கிய பேகன், முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த பாரி, இரவலர்க்கு நாடும் குதிரையும் நல்கிய காரி, தனக்குக் கிடைத்த தலைசிறந்ததொரு ஆடையைச்

1. இவர்களைச் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற வரிசையில் எண்ணுதல் பிற்கால வழக்கமாகும்.

சிவபெருமானுக்குக் கொடுத்த ஆய், ஔவைக்கு நெல்லிக் கனி ஈந்த அதிகன், இல்லறத்தார்க்குப் பெரும் பொருள் வழங்கிய நள்ளி, கூத்தர்க்கு நாடு கொடுத்த ஓரி ஆகிய வள்ளல்கள் எழுவரின் இயல்புகளும் இப் பாட்டில் கூறப் பட்டுள்ளன. இவ் எழுவரும் கொடையின் பேரெல்லைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழ் உள்ளங்களில் தொன்று தொட்டு நின்றுநிலவுகின்றவர்கள் ஆவர். இவ் எழுவரின் கொடைத்திறமும் இப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய நல்லியக் கோடன்பால் ஒருங்கே அமைந்திருந்தது என்று புலவர், இவனைப் பாராட்டியுள்ளார். மேலும் அறிஞர், வீரர், மகளிர், பரிசிலர் ஆகியோர் புகழுமாறு நல்லியக்கோடன் பால் அமைந்திருந்த பலவகைச் சிறப்பியல்புகள், இப் பாட்டில் செம்மையாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மாவிலங்கை என்பது, நல்லியக்கோடனது தலைநகர் என்பதும், எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர், என்பன, அவனுடைய பிற நகரங்கள் என்பதும் இப் பாட்டினால் தெரிகின்றன.

காண்டவ வனத்தை எரித்த அருச்சுனனுக்குத் தமையனாகிய வீமசேனன், சமையல் கலை பற்றி நூல் ஒன்று செய்திருந்தான் என்ற குறிப்பு, இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றது.¹ இதனால் பாரதக்கதை பற்றிய குறிப்பும், இக்காலத்தினர் வீமபாகம் எனக் கூறும் சமையல் கலை பற்றிய குறிப்பும் புலனாகின்றன. இப் பாட்டில், பாணரின் வறுமையை உணர்த்தும் பகுதி, கற்போர் உள்ளத்தை உருக்குந் தன்மையது.

“நெய்கனிந் திருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென”²

1. சிறுபாணாற்றுப்படை, அடி, 238-241.

2. சிறுபாணாற்றுப்படை, அடி, 14.

“மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழை”¹

என்பன போல ஒரு சொல்லே அடுத்தடுத்து இரு முறை அமைந்த சில அடிகள், இப்பாட்டில் காணப்படுகின்றன. பொருட் சுவையோடு சொல் அடுக்கிலும், அழகு காணும் இத்தகைய பகுதிகளைச் சங்கச் செய்யுட்களில் காணுதல் அரிது. நத்தத்தனாரின் இப் புதிய அமைப்பு, பிற்காலத்தில் புலவர்கள் சிலர், சொல் அடுக்கில் மூழ்கித் திளைத்தற்குத் தோற்றுவாயாக இருந்திருக்கலாம்.

இப் பாட்டு, இருநூற்று அறுபத்தொன்பது அடிகளை உடையது².

1. சிறுபாணாற்றுப் படை, அடி, 21.

2. இப்பாட்டினைச் “சிறப்புடைத்தான சிறுபாணாற்றுப் படை” எனத் தக்கையாகப் பரணி உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (தாழிசை. 10.)

5. பெரும்பாணாற்றுப்படை

இப் பாட்டு, தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் குறித்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரால் பாடப் பெற்றது. இவ் இளந்திரையன், காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவனாவான். இவனிடம் சென்று பரிசில் பெற்றுத் தன் வறுமை தீரப் பெற்ற பாணன் ஒருவன், வறியவனான மற்றொரு பாணனை எதிர்ப்பட்டு, அவ் இளந்திரையனிடம் பரிசில் பெற ஆற்றுப்படுத்தியதாக அமைந்ததால், இப் பாட்டுப் பெரும் பாண ஆற்றுப்படை எனப் பெயர்பெற்றது. இது, பாணாறு எனவும் பெயர் வழங்கப்பெறும்¹.

இப் பாட்டு, பெரும்பாணாற்றுப் படை எனவும், இத்தன் முன்னுள்ள பாட்டு, சிறுபாணாற்றுப்படை எனவும் பெயர் பெற்றதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு கூறுவர். இப் பாட்டின்கண் பேரியாழ் என்னும் தொடரும், சிறுபாணாற்றுப்படையில் சேரியாழ் என்னும் தொடரும் வந்துள்ளன². அவை கொண்டு, பேரியாழ் வாசிக்கும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்தியது பெரும்பாணாற்றுப்படை எனவும், சேரியாழ் வாசிக்கும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்தியது

1. தக்கயாகப் பரணி, தாழிசை, 562, உரை.

2. பேரியாழ்:—பெரும் பாணாற்றுப்படை, அடி, 462.
சேரியாழ்:—சிறு பாணாற்றுப்படை, அடி, 35.

சிறுபாணாற்றுப்படை எனவும் பெயர் அமைந்தது என்பது அவர்கள் கருத்தாகும்.

இனி, இப் பாட்டுக்கள் இரண்டிற்கும் இவற்றை இயற்றிய புலவர்கள் இட்ட பெயர், பாணாற்றுப்படை என்பதேயாகும்; பின்பு இவ்விரண்டு பாட்டுக்களையும் சேர்த்துப் பத்துப்பாட்டினைத் தொகுக்கும்போது ஒன்றுக்கு ஒன்று வேறுபாடு தோன்ற, இவற்றின் அடியளவின் பெருமையும்,¹ சிறுமையும்² நோக்கிப் பெரும் பாணாற்றுப்படை என்றும், சிறுபாணாற்றுப்படை என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கலாம் என்னும் கருத்துத் தோன்றுகிறது. தொல்காப்பியனார், ஆற்றுப்படை இலக்கணம் கூறும் இடத்திலும், பின் வந்தோர் புறநானூற்றிலும், பதிற்றுப் பத்திலும் உள்ள பாணாற்றுப்படைச் செய்யுட்களுக்குத் துறை குறிப்பிடும்போதும் பெரும்பாணாற்றுப்படை சிறு பாணாற்றுப்படை என்னும் பிரிவின்றிப் பாணாற்றுப்படை என்றே குறிப்பிட்டிருத்தல், மேற் கூறிய கருத்திற்குத் துணை புரிகின்றது. மேலும் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில், அடி அளவின் பெருமையும் சிறுமையும் பற்றிப் பெரிய திருமடல், சிறிய திருமடல் எனப் பெயர் பெற்ற இரண்டு நூல்கள் தொகுக்கப் பெற்றிருப்பதும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

இப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய இளந்திரையன், சிறந்த புலவனாவான். இவன் இயற்றிய பாடல்கள், தொகை நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இறையனார் களவியல் உரையாலும், நன்னூல் மயிலை நாதர் உரையாலும் அறியப்படும் இளந்திரையன் என்னும் நூல், இவனால் செய்விக்கப்

1. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 500 அடிகளை உடையது.

2. சிறுபாணாற்றுப் படை, 269 அடிகளை உடையது.

பட்டது என்பர். இப் பாட்டின் உரையில், இவ் இளந்திரையனது பிறப்புக் கதை,¹ நச்சினார்க்கினியரால் எழுதப் பட்டுள்ளது.²

இவ் இளந்திரையனது நாட்டில், வழிப்பறி செய்யும் கள்வர்கள் இல்லை; இடி இடியாது; பாம்புகள் கொலைத் தொழில் செய்யா; காட்டில் வாழும் புலி முதலியன பிறரைத் துன்புறுத்தா என்று, இவனது செங்கோற் சிறப்பு இப் பாட்டில் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.³ சிலப் பதிகாரம்,⁴ முதலிய பின் நூலோர், வேந்தர்களின் செங்கோற் சிறப்பைக் கூறும்போது இம் முறையைப் பின்பற்றியுள்ளனர். இவ் இளந்திரையனது தலைநகரமாகிய காஞ்சி நகரின் சிறப்பு, இப் பாட்டில் இனிது எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது. காஞ்சியில், திருவெஃகா என்னும் திருப் பதியில் திருமால் பள்ளிகொண்டிருக்குஞ் செய்தி, இதன் கண் காணப்படுகின்றது. துரியோதனன் முதலாய நூற்று வரைத் தருமன் முதலாய ஐவர் வென்ற பாரதக் கதைக்குறிப்பு, இப் பாட்டில்⁵ உள்ளது.

1. இளந்திரையனது பிறப்புக் கதை, மணிமேகலையிலும் காணப்படுகின்றது என்பர். (மணிமேகலை, காதை, 25, அடி. 178-193) அதற்கும் இப் பாட்டில், நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் கதைக்கும் வேறுபாடு உள்ளது.

2. பெரும் பாணாற்றுப் படை, அடி 31, நச்சினார்க்கினியர் உரை.

3. “அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தர்க்கிக்
கைப்பாருள் வெளவும் களவோர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர் இன்றுஅவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமும் உரருது அரவும் தப்பாது
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா”

(பெரும் பாணாற்றுப்படை, அடி, 39-43)

4. சிலப்பதிகாரம், காதை, 13, அடி, 5-9.

5. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 415-417.

இப் பாட்டில், ஐவகை நிலங்களின் இயல்பும், அந் நிலங்களில் வாழும் பல்வேறு இனத்தவர் இயல்புகளும், அவர்கள் தத்தமக்கு ஏற்றவாறு விருந்தினரைப்பேணும் முறையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மக்களின் பழக்க வழக்கங்களில், உப்பு வாணிகர் மகளிர் இளங்குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு உப்பு ஏற்றிய வண்டியை ஓட்டிச் செல்லுதல், மிளகுப் பொதியைக் கழுதை மேல் ஏற்றிச் செல்லுதல், செல்வர் மனைகளில் குழந்தைகள் செவிலித் தாயரிடம் பாலுண்டு அவர்களைத் தழுவித் கொண்டு துயில் கொள்ளுதல் முதலிய குறிப்பிடத் தக்க பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை இயல்புகளை உணர்வதற்கு இப் பாட்டுப் பெருந்துணை புரிவதாகும். வெளிநாட்டிலிருந்து கடற்கரைப் பட்டினத்தில், வந்து இறங்கிய குதிரைகளும், நுகர்ப்படும் பொருள்களும் பற்றிய செய்திகள், இப் பாட்டில் உள்ளன¹. இதனால் பிற நாட்டு வாணிகத் தொடர்பு புலனாகும். கடலில் செல்லும் மரக்கலங்கள் கரை உள்ள இடத்தை அறிந்து வருவதற்கு உதவி செய்யும் கலங்கரை விளக்கம் (Light-House), பழங்காலத்தில் இருந்தது என்பதற்கு உரிய குறிப்பு இப் பாட்டில் உள்ளது.² உள் நாட்டு வணிகரிடம் சுங்கம் வாங்குதல் உண்டு என்பது இதன்கண் தெரிகின்றது.³

முல்லை நிலத்து ஆயர்கள், மூங்கிலில் தீக்கோல் கொண்டு துளையிட்டுச் செய்த வேய்ங்குழலில், பாலைப்

1. இங்கே குறிப்பிட்ட துறைமுகப் பட்டினம், இப்போது மாமல்லபுரம் என வழங்கப் பெறும் இடமாக இருக்கலாமா என எண்ணலாம்.

2. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 319-321.

3. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 349-350.

4. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 80-81.

பண்ணினை இசைப்பார்; அதன்கண் வெறுப்புற்றால், குமிழங் கொம்பை வில்லைப் போல வளைத்து, அதன்கண் மரல் கயிற்றை நரம்பாகக் கட்டி, அதனை யாழாகக் கொண்டு, அதிலிருந்து குறிஞ்சிப் பண்ணினை இசைப்பார் என்னும் செய்தி இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றது.¹ இவ்வாறு முல்லை நிலத்து மக்கள், இயல்பாகச் செய்த வில் யாழே, காலப்போக்கில் பல வகைப்பட்ட யாழ் வகைகள் தோன்று தற்குக் காரணமாயிற்று எனலாம்.

முனிவர்கள் தங்கும் இடங்களில், அவர்கள் வேள்வி செய்வதற்கு உரிய விறகுகளை யானைகள் ஒடித்துக் கொடுத்தன; குரங்குகள் அவ்விடத்தில் உள்ள செத்தை களைப் போக்கின; அங்கே புலியும், மானும் பகையின்றி உறங்கின என்னும் செய்தி இப் பாட்டில் உள்ளது. இதிலிருந்து கொடிய விலங்குகளும் தவச்செல்வரைச் சார்ந்தால் நல்ல உள்ளமும் நல்ல செயலும் உடையனவாதல் கூடும் என்பது புலனாகின்றது.²

இப் பாட்டு, ஐந்தாறு அடிகளை உடையது.

1. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 175-182.

2. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 496-500.

6. முல்லைப் பாட்டு

இப் பாட்டு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன்வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனாரால் பாடப் பெற்றது. இது, முல்லை எனவும் டெயர் வழங்கப் பெறும்.¹ தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற பின், அவன் வரும்வரையில் தலைவி ஆற்றியிருத்தல், முல்லை எனப்படும். அவ்வாறு ஆற்றியிருத்தல் அவள் கடமையாகும். தலைவியைப் பிரிந்து போருக்குச் சென்ற தலைவன், போர் முடித்து வந்ததனைக் கண்டு, தோழி முதலாயோர், தம்முள் கூறியதாக இப் பாட்டு அமைந்துள்ளது.

இப் பாட்டில் கூறப்படும் செய்தியின் சுருக்கம் பின் வருமாறு:—“பகைவருடன் போர் செய்தற்குத் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்றபோது தலைவி ஆற்றி இருந்தாள்; ஆயினும் தலைவன் திரும்பி வருவதாகக் குறித்த கார்காலம் தொடங்கவே, தலைவியின் நெஞ்சம் கலங்குவதாயிற்று; தலைவியின் இத் துயரைக் கண்ட பெருமுது பெண்டிர், அவளை ஆற்றுவிப்பதற்காக நெல்லும், மலரும் தூவித் தெய்வத்தை வழிபட்டு நற்சொல் கேட்டு² நின்றார்

1. தக்கயாகப் பரணி, தாழிசை, 54 உரை.

2. நற்சொல் கேட்டல் என்பது, ஒருவர், தாம் நினைக்கும் செயலின் முடிவனை அறிதற்காகத் தெய்வத்தை வழிபட்டுக் கொண்டு ஓர்டத்தல் நன்று, பிறர் தமகளுள் பேசிக்கொள்ளும் சொல்லைக் கேட்டல். அவ்வாறு நிற்குமபோது அச் சொல்

கள். ஒரு வீட்டில், தாய்ப் பசுக்களைக் காணாமல் துன்புறும் கன்றுகளை நோக்கி “வருந்த வேண்டா, உங்கள் தாய்மார் விரைந்து வருவார்கள்” என்று ஒருத்தி சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்; இந் நற்சொல்லைக் கேட்ட பெருமுது பெண்டிர், திரும்பி வந்து, தாம் கேட்ட நற்சொல்லைப் பற்றித் தலைவிக் குக் கூறிப் பிரிந்த தலைவன் இப்பொழுதே வந்துவிடுவான் என்று சொல்லி, ஆற்றுவிக்கத் தொடங்கினார்கள்; ஆயினும் தலைவி துயரால் வருந்திப் பெருமுச்சு விட்டுக் கலங்கினாள்; இந் நிலையில், போர் முடித்து வரும் தலைவனுடைய தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளின் ஆரவாரம் கேட்டது; இதனால் தலைவன் வருகையை உணர்ந்த தலைவி, மகிழ்ச்சியடைந்தாள்” என்பதாகும்.

எனவே, இப் பாட்டு இன்பத்தில் முடிகின்றது என்பது விளங்கும். ஆசிரியர் நப்பூதனார், இப் பாட்டினை முடிக்கும்போது தலைவன் வந்தான் என்று கூறாமல், அவன் ஏறி வரும் தேரில் பூட்டப் பெற்ற குதிரைகளின் ஆரவாரம், தலைவியின் செவி நிறையக் கேட்டது எனக் கூறி முடித்துள்ளார். இது, சுவைதரும் ஒரு புதிய முறையாகும்.

இப் பாட்டு, மூல்கை என்னும் அகத்திணையைப் பற்றியது; ஆயினும் பகைவர் மேற் செல்லுதலாகிய வஞ்சித் திணையும் இதன்கண் அமைந்துள்ளது. வஞ்சித் திணை, மூல்கைத் திணையின் புறத்திணையாகும். இவ்வாறு அகத்திணையும் புறத்திணையும் கலந்து அமைந்திருப்பது இப் பாட்டு.

நல்ல சொல்லாக இருந்தால், தாம் கருதிய செயல் நிறைவேறும் எனவும்; தீய சொல்லாக இருந்தால், தாம் கருதிய செயல் நிறைவேறுது எனவும் முடிவு செய்துகொள்வர். இது, பழங்கால வழக்காகும். இக் காலத்தும் இத்தகைய சொல்லினைக் கேட்டுத் தம் செயல்பற்றி முடிவு செய்வோர் உண்டு.

டிற்றகுச் சிறப்பளிப்பதாகும். இப் பாட்டினை அடுத்து அமைந்திருக்கும் மதுரைக் காஞ்சி, நெடுநல் வாடை ஆகிய இரண்டு பாட்டுக்களும் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றியன; ஆதலால், இப் பாட்டும் அப் பாண்டிய வேந்தனைப் பற்றியதாக இருக்கலாம் எனக் கருதுவோரும் உள்ளனர்.

இப் பாட்டில், முல்லை நிலத்திற்கு உரிய முதற் பொருள், கருப்பொருள் உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்று பொருள்களும் நன்கு புனைந்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. கார்காலம் பற்றிய செய்தியும், கார் காலத்தில் காட்டு வழியில் தோன்றும் காட்சியும், தலைவன் தங்கியிருந்த பாசறையின் அமைப்பும் சுவைபட அமைந்துள்ளன. “காட்டாறு குழந்த அகன்ற காட்டின்கண், புதர்களை வெட்டித் திருத்தி, முள்வேலியிட்டுப் பாசறை அமைத்திருந்தனர். இப் பாசறை, கடல்போலப் பரந்திருந்தது. அங்கே தழைகளால் வேயப் பெற்ற கூரைகளையுடைய அறைகள் உள்ள தெருக்கள் இருந்தன. நாற் சந்திகளில் யானைகள் காவலாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. மொழி வேறு பட்ட பல நாடுகளில் இருந்துவந்த பெரிய படை வீரர்கள் குழந்திருந்தனர். வாளைச் செருகிய கச்சினை அணிந்த வீர மங்கையர், அங்கு உள்ள விளக்குகள் அவியும் காலங்களில் அவற்றை ஏற்றி நின்றார்கள். தலைப்பாகை யணிந்து சட்டையிட்டுள்ள ஒழுக்கம் மிக்க மெய்காப்பாளர், காவலாகச் சுற்றித் திரிந்தார்கள். நாழிகைக் கணக்கர்கள், அவ்வப்போது நாழிகையின் கணக்கைக் கூறிவந்தார்கள். அவ்விடத்தில், யவனர்¹ புலிச் சங்கிலி விட்டுச் செய்த கூடாரம் இருந்தது. அதனுள், மாணிக்க விளக்கை வைத்துத் திரையை வளைத்து, அமைத்த புற அறையினுள்

1. இங்கே யவனர் எனப்படுவோர், கிரேக்கரும், உரோமானியரும் ஆவர்.

படுக்கை அறை இருந்தது. அதனை ஊமைகளாகிய மிலேச்சர்கள் காவலாகச் சுற்றித் திரிந்தார்கள்;” எனப் பாசறையின் அமைப்பும், வீர மகளிர், மெய்காப்பாளர், நாழிகைச் சொல்வார் ஆகியோரின் செயல்களும், இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் தமிழ் நாட்டுப் படையில், பிற நாட்டு வீரரும் கலத்திருந்தனர் என்பதும், அக் காலத்தில் பாசறையில் வீரமகளிர் பணிபுரிந்தார்கள் என்பதும், இக் காலத்திற் போல முற்காலத்தும் நேரத்தைக் கணக்கிட்டு அறிந்தார்கள் என்பதும், அதற்கு நாழிகை வட்டில்¹ பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதும், பாசறையில் நடக்கும் செய்திகளைப் பிறர் அறியாமல் இருப்பதற்காக, ஊமையராக உள்ள மிலேச்சர்களைக் காவலாளராக வைத்திருந்தார்கள் என்பதும் புலனாகின்றன. முற்காலத்து இருந்த பாசறையைப் பற்றிய பல செய்திகளைப் பின் வரும் பாட்டாகிய நெடுநல் வாடையிலும் காணலாம்.

மேற் கூறிய பாசறையில் இருந்த தலைவன், பகைவரை வெற்றி கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் இரவில் உறங்கவில்லை. அன்று நடந்த போரில் வாள் அமுந்தியதால் புண்பட்டிருந்த யானைகளையும், குதிரைகளையும், தனக்கு வெற்றியை உண்டாக்கி இறந்துபட்ட வீரர்களையும் நினைத்து அவன் வருத்தினான். மேலும் மறுநாள் நிகழும் போரைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்தான் என்னும் செய்தி, இப் பாட்டில் உள்ளது. இதனால், தலைவனது கடமை உணர்ச்சியையும், விலங்குகளையும், வீரர்களையும் எண்ணி வருந்தும் அருள் உள்ளத்தையும் அறியலாம். இவ்வாறு தலைவனது காதலினும் கடமையைப் பெரிதாகக் காட்டிய இப் பாட்டின் ஆசிரியர், தலைவியின் துன்ப நிலையினையும், அவள் பொறுமையோடு இருக்கும்

1. நாழிகை வட்டில் என்பது, நேரைக்கொண்டு காலத்தை அளவிடும் கருவி.

பண்பினையும் இப் பாட்டில் ஓவியமாக அமைத்துக் கடமை பொறுமை ஆகிய இரு வேறு உணர்ச்சிகளையும் விளக்கியுள்ளார்.

மாவலி என்ற மன்னனிடம் மூன்று அடிமண் வேண்டிக் குறுகிய வடிவினனாய்ச் சென்ற திருமால், அவன் மண் கொடுக்க உடன்பட்டு நீர் வார்த்தவுடன், அம் மண்ணினை அளக்க நெடிய வடிவினனாகிய செய்திக் குறிப்பு இப் பாட்டில் உள்ளது. தலைவி ஏழடுக்கு மாளிகையில் இருந்தாள் என இப்பாட்டில் கூறப்பட்டிருத்தலால், அக் காலத்தில் ஏழடுக்கு மாளிகை இருந்த செய்தி தெரிகின்றது. இதனால், ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் கட்டடக் கலை உயர்ந்திருந்தது என்பது விளங்கும். சட்டைக்கு மெய்ப்பை என்னும் அழகிய பெயர்¹ முற்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றது என்னும் செய்தியும், பாகர்கள் யானைப் பேச்சான வடமொழிச் சொற்களைக் கூறி, யானைகள் கவளம் அருந்தச் செய்யும் வழக்கம் உண்டு² என்பதும் இப்பாட்டினால் தெரிகின்றன.

இப் பாட்டு, நூற்று மூன்று அடிகளை உடையது. இதுவே இப் பத்துப்பாட்டில், குறைந்த அளவு எண் உள்ள அடிகளையுடைய பாட்டாகும்.

1. முல்லைப் பாட்டு, அடி, 60.

2. முல்லைப் பாட்டு, அடி, 85. யானைப் பேச்சுக்கள் தனியாக உண்டு என்னும் குறிப்பு, மலைபடுகடாத்திலும் உள்ளது. (அடி, 325—327) இவ் வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

7. மதுரைக் காஞ்சி

இப் பாட்டு, தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குறித்து, மாங்குடி மருதனாரால் பாடப் பெற்றது. இப் பாட்டினை இயற்றிய சிறப்பால், மாங்குடி மருதனார் காஞ்சிப் புலவர் என்றும், மதுரைக் காஞ்சிப் புலவர் என்றும் பெயர் வழங்கப் பெற்றார் என்பர். வீடுபேறு காரணமாகப் பல்வேறு நிலையாமையை உணர்ந்துதல் காஞ்சி¹ எனப்படும். இப் பாட்டு, மதுரை நகரின் சிறப்புக்களை விரித்துரைத்து, மதுரையிடத்துப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்குக் காஞ்சி என்னும் புறப்பொருளைக் கூறுதலால், மதுரைக் காஞ்சி எனப்பட்டது. இப் பாண்டியன், பகைவர்களை வென்ற வெற்றிக் களிப்பிலும்², இவ் உலக இன்பங்களிலும் தன் வாழ்நாளைக் கழித்து வந்தான். இவனது இவ் எண்ணங்களை மாற்றி, வீடு அடைதற்கு உரிய வழியாகிய அறநெறியை இவன் பின்பற்றி ஒழுகுமாறு, நிலையாமையை

1. காஞ்சி என்பதற்குப் பகைவரின் படையெடுப்பை எதிர்த்துப் போர் செய்தல் என்ற பொருளும் உண்டு. இது இங்கு அப் பொருளில் இல்லை.

2. இப் பாண்டியன், போர் வெற்றியில் மிக்க விருப்பம் உடையவன் என்பதற்குப் புறநானூற்றில் இவன் பாடியதாக உள்ள பாட்டு ஒன்று நல்ல சான்றாக உள்ளது. (செய்யுள், 72) சங்க நூல்களில், இப் பாண்டியன் பாடியதாகக் காணப்படும் பாட்டு, இது ஒன்றேயாகும்.

இவனுக்கு அறிவுறுத்தக் கருதிய மாங்குடி மருதனார் இப் பாட்டினை இயற்றினார்.

இப் பாட்டில், நெடுஞ்செழியனின் முன்னோர்களாகிய பாண்டியர் பெருமையும், அவ் வேந்தனது போர்த் திறனும், செங்கோற் சிறப்பு, நற்பண்புகளும், அவனால் ஆளப் பட்ட பாண்டி நாட்டுப் பல்வகை வளங்களும், அந் நாட்டு வாணிகமும், மதுரை நகர்ச் சிறப்பும், வீடுபேறு அடைதற்கு உரிய நெறியும் பிறவுர் கூறப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில், வான நூற் குறிப்புக்களும் இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றன.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் முன்னோர்களாக முந்தீர் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் பல்யாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதி, நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்¹ ஆகிய மூவர், இப்பாட்டில் இடையிடையே கூறப்பட்டுள்ளனர். பாண்டியர் மரபைப் பற்றியும், பாண்டிய மன்னரின் அருஞ் செயல்களைப் பற்றியும், உயர்ந்த பண்புகளைப் பற்றியும் அறியத்தக்க பல கருத்துக்கள் இப் பாட்டில் உள்ளன.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றிக் கூறும் போது அவன், பகைவரின் அரணங்களையும் காவல் மரங்களையும் அழித்தான்; தன் ஏவலைக் கேட்போருக்கு அருள் செய்து, கேளாதவரை அழித்து, அவர்களின் நாடுகளைப் பாழாக்கினான். தனது மிக்க இளமைப் பருவத்திலேயே தலையாலங்கானம் என்னும் ஊரில் போர் செய்து சேர சோழர்களையும், குடநில மன்னர் ஐவரையும் வென்றான்.²

1. இப் பாண்டியனின் பேரவையில், தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப் பெற்ற செய்தி நினைவுகூரத் தக்கது.

2. இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற இச்

சாலியூர், முதுவெள்ளி லை முதலிய ஊர்களைக் கைக்கொண்டான் ; தெற்குத் திசைக்கண் இருந்த குறுநில மன்னராகிய பரதவரை அடிப்படுத்தினான் ; பகவரை வென்று கொணர்ந்த பொருள்களைத் தனக்கென வைத்தக்கொள்ளாமல் நண்பர்களுக்கும் புலவர் முதலாயோருக்கும் வழங்கினான் ; பிறரைப் பணியாத பெரு வீரமும் முன்னோர் அடிவழிப் பிழையாத அறிவும், வாய்மை மொழியும், கொடுத்துப் புகழ்கொள்ளும் பெருமையும் பெற்று விளங்கினான் என, இவ்வாறு அவனுடைய பல சிறப்பியல்புகள் இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன. பாண்டியனின் போர்ச் செயல்களைக் கூறும் பகுதிகள், புறத்தினை இலக்கணம் அமைந்த சிறந்த இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன. நச்சினர்க்கினியர், தம் உரையில், இப் பகுதிகளுக்குப் புறப் பொருள் துறைகளை அமைத்து விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

இப் பாட்டில், மதுரை நகரத்தைப் பற்றிக் கூறும் பகுதி, தனிச் சிறப்பு உடையது. இதுபோலப் பின்வரும் பட்டினப்பாலையில், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை விளக்கும் முறையும் சுவைபட உள்ளது. பகலும் இரவுமாக ஒரு நாள் முழுதும் மதுரையில் காணப் பெறும் காட்சிகளையும், நிகழ்ச்சிகளையும் இப் பாட்டினால் அறியலாம்.

மதுரை நகரில் இருந்த அகன்ற தெருக்கள், ஆறு இடையே கிடந்தாற்போல விளங்கின. நாளங்காடி, அல்லங்காடி என இருவகைக் கடைத் தெருக்கள் அங்கே இருந்தன; நாள் அங்காடி என்பது, காலைக் கடைத் தெருவாகும். அங்கே விழா எடுப்பார், வெற்றியைப் புலப்படுத்தவார் முதலாயோர் கட்டும் பலவகைக் கொடி

செய்தி, மூன்றும் இராசசிங்க பாண்டியனது சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டிலும், குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கள் இருந்தன என்னும் செய்திகளை இப் பாட்டில் அறியலாம். அல் அங்காடி என்பது, மாலைக் கடைத் தெருவாகும். இக் கடைத் தெருவைப் பற்றிய பகுதியில், அந்தணர் இருக்கை முதலியவற்றின் அமைப்பும், அறங்கூறு அவையத்தார், காவிதிப் பட்டம் பெற்ற அமைச்சர், நாற்பெருங் குழுவினர் முதலாயோர் இயல்பும், பலவகைப் பண்டம் விற்பாரைப் பற்றிய செய்திகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. மதுரையில் ஓர் இடம் இப்போதும் 'அந்திக் கடைப் பொட்டல்' என வழங்கப் பெறுகிறது. இது, முற்காலத்து அல்லங்காடியின் அமைப்பினை நினைவூட்டுகிறது.

மதுரையில் வாழும் மக்கள், மாலைக் காலம் முதல் மறுநாள் காலை வரையில் பொழுது போக்கும் முறை, விரிவாக இப் பகுதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மாலைக் காலத்தில், மங்கையர் ஒழுக்கமும், பரத்தையர் இயல்பும், இரவுக்காலத்தில் கள்வர் செயலும், ஊர் காவலர் காக்கும் திறமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் இப்பாட்டில், மதுரையில் இருந்த அறங்கூறு அவையத்தைப் பற்றி

“அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து
ஞெமன்கோல்¹ அள்ள செம்மைத்து ஆகிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கூறு அவையம்”²

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ் அடிகளின் கருத்து, அவையில் அறம் கூறுவோர், வழக்கிட்டவர்களுக்கு உண்டாகும் அச்சத்தையும், வருத்தத்தையும், பற்றுள்ளத்

-
1. ஞெமன்கோல்-துலாக்கோல்
 2. மதுரைக் காஞ்சி, அடி, 489-492

தையும் நீக்கி, ஒரு பக்கத்தில் கோபமும், மற்றொரு பக்கத்தில் மகிழ்ச்சியும் செய்யாமல் தம் மனத்தைக் காத்து, நடுவு நிலைமையும் உயர்ந்த கோட்பாடும் உடையராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதாம். இவற்றுள், அச்சம் என்பது, நடுவு நிலைமை தவறாமல் வழக்கிற்கு முடிவு கூறுவார்களோ கூறமாட்டார்களோ என்னும் ஐயத்தால், வழக்கிடுவாரிடத்து உண்டாவது. அவலம் என்பது, வருத்தம். அது, வழக்கில் தோற்றவர்களுக்கு அத் தோல்வியினால் உண்டாவது. ஆர்வம் என்பது, அவர்களுடைய உள்ளம் கருதிய பொருள்கள்மேல் தோன்றிய பற்றுள்ளம். அஃதாவது—வழக்கில் தம் கொள்கையே நேர்மையானது என்று நினைக்கும் முடிவான உள்ளம். வழக்கிடுவோரிடத்து அச்சம், அவலம், ஆர்வம் என்னும் இம்மூன்றும் இருத்தல் இயல்பே. வழக்கிற்கு முடிவு கூறும்பொழுது, வழக்கிட்டவருடைய மனம் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கூன்றாக விளக்கி முடிவைக் கூறுதலின் வாயிலாக இம் மூன்றையும் போக்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ் மக்களின் நடுவுநிலை பிறழாத நல்லியல்பினை மாங்குடி மருதனார் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது படித்து இன்புறுதற்கு உரியது.

அமைச்சரைப் பற்றி இப் பாட்டில் சொல்லும்போது அரசனிடத்துக் காணப்படும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து, தீய வழியில் ஒழுகாமல் அவனை அடக்கி, அன்பும் அருளும் உடையராய்ப் பழி தம்மிடத்து வாராமல் நீக்கி, உயர்வும் புகழும் எய்தியவர் எனவும், இவர்களுக்கு அரசன் 'காவிதி' என்னும் பட்டம் வழங்கினான் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால், அக்கால அமைச்சர்களின் உயர்ந்த பண்பும், அரசர்கள் அமைச்சர்களைச் சிறப்பித்துப் பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டிய பெருந்தன்மையும் விளங்கும். அமைச்சருடன் புரோகிதர், படைத்தலைவர், தூதர், ஒற்றர் ஆகிய

நால்வரும் சேர்ந்த குழுவுக்கு ஐம்பெருங்குழு என்னும் பெயர் முற்காலத்தில் இருந்தது. குடிமக்களின் கருத்து அறிந்து ஆட்சி புரிதற்கு இத்தகைய குழுவினை அமைத்துக் கொண்ட டண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் உயர்ந்த கொள்கை உணர்தற்கு உரியது. இக் குழுவில் உள்ள ஐவரும் அமைச்சரை முன்னே கூறி, ஏனைய நால்வரையும் நாற் பெருங்குழு என இப் பாட்டின் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அரசனை வாழ்த்துகின்ற குதர் எனப்படுவார். அரசனை உறக்கத்திலிருந்து எழுப்புதற்குப் பள்ளியெழுச்சி பாடுவர் என்னும் குறிப்பு, இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றது. இது-குதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலை¹ எனத் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள இலக்கணத்திற்கு ஓர் இலக்கியமாக உள்ளது. பிற்காலத்தில், திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடும் முறை, இத் துயிலெடைநிலையிலிருந்து விரிவடைந்தது என்று கருதலாம். அரசரைத் துயில் எழுப்புவதாக முற்காலத்தில் இருந்த இம் முறை, தெய்வத்தைத் துயில் எழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சியாகப் பிற்காலத்தில் வேறுபட்டமை நினைக்கத்தக்கது.

பல்வேறு கோயில்கள், பௌத்தப் பள்ளிகள், சமணப் பள்ளிகள் ஆகிய பல சமயங்களுக்கு உரிய நிலையங்கள் மதுரையில் இருந்தன என்பது, இப் பாட்டினால் தெரிகின்றது. எனவே, மதுரையில் பல்வேறு சமயத்தினர் இருந்தாலும் சமயப் பூசல்கள் இன்றி ஒன்றி வாழ்ந்தார்கள் என்று கருதலாம். இவ்வாறே காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் பல சமயங்களுக்கு உரிய நிலையங்கள் இருந்த செய்தி, பட்டினப் பாடியால் அறியப்படும். சிவபெருமான் முழு முதற்கடவுள்

1. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், நூற்பா, 30.

என்ற குறிப்பு, இம் மதுரைக் காஞ்சியில்¹ காணப்படுகின்றது. திருப்பரங்குன்ற விழா, திருவோணநாள் விழா² நன்னன் பிறந்தநாள் விழா முதலிய பல வகை விழாக்களைப் பற்றிய குறிப்பும், வறியவர்களுக்கு உணவு வழங்க அறக் கூழ்ச்சாலை மதுரையில் இருந்த செய்தியும் இப் பாட்டினால் தெரிகின்றன.

இப் பாட்டில், பாண்டிய நாட்டின் ஐவகை நில வளங்களும், வையை யாறும் பற்றிய செய்திகள் இனிது எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. மேலும் அவ்வந் நிலங்களில் காணப்பெறும் காட்சிகளும், நிகழும் நிகழ்ச்சிகளும் சுவைபடக் கூறப்பட்டுள்ளன. நெய்தல் நிலம் பற்றிய பகுதியில், வெளிநாட்டு வாணிகம் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. கொற்கைக் கடலில் முத்துக் குளிக்கும் தொழில் நடைபெற்றதற்கு உரிய சான்றும் இப் பாட்டில் காணப்படுகிறது.

சுருங்கச் சொன்னால், இப் பாட்டினை மதுரை நகரைப் பற்றிய ஒரு வரலாற்று நூல் என்று கூறலாம். ஆதலால், இப்பாட்டிற்குக் “கூடற் றமிழ்”³ என்ற பெயரும் வழங்கப் பெறுகிறது என்பர். மேலும் ‘பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி’ என்று புலவர் பாராட்டும் புகழினையும் இப் பாட்டு உடையது. மதுரை நகரின் பல வகை வளங்களையும் நமக்குக் காட்டுவதால், இப் பாட்டு, இவ்வாறு புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டது போலும்.

1. மதுரைக் காஞ்சி, அடி, 455.

2. மதுரை நகரிலும், தமிழ் நாட்டின் பிற ஊர்களிலும் நடைபெற்று வந்த ஓண விழா, இப்போது மகையாள மக்களால் கொண்டாடப்பெறும் சிறப்புடை விழாவாக விளங்குகின்றது.

3. இப் பெயர், மதுரைக் காஞ்சியின் பின் உள்ள தனிப் பாட்டுக்கள் இரண்டிலும் உள்ளது.

இப் பாட்டினைக் கொண்ட தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை அக் காலத்து வேறு புலவர் சிலரும் பாடியுள்ளனர். ஆயினும் இப் பாட்டினை இயற்றிய மாங்குடி மருதனாரையே இப் பாண்டியன், தான் இயற்றிய பாடலில், “யான் என்பகை வரைப் போரில் வெற்றி கொள்ளேனாயின், மாங்குடி மருதனாரைத் தலைவராகக் கொண்ட புகழ் சான்ற புலவர் பெருமக்கள், எனது நில எல்லையைப் பாடாமல் விடுவார்களாக” எனப் பாராட்டியுள்ளான். இக் கருத்து அமைந்த பாட்டுப் புறநானூற்றில்¹ உள்ளது. இதனால், இம் மதுரைக் காஞ்சியை இயற்றிய மாங்குடி மருதனார், அக் காலத்தில் இணையற்ற புலவராக விளங்கினார் என்பதும், அவருடைய புலமையிலும், தலைமையிலும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தான் என்பதும் விளங்கும். இதிலிருந்து முற்காலத்துப் புலவர் பெருமக்கள் பேரரசர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டமையும், பேரரசனாக விளங்கிய பாண்டியன், புலவனாகவும் திகழ்ந்தான் என்பதும் தெரிகின்றன. தமிழ் இலக்கியத்தில் ‘அரசவைப் புலவர்’ என முதன்முதலில் குறிப்பிடப் பெற்றவர், இம் மாங்குடி மருதனாரே ஆவார்.

சேர வேந்தர் பேரவையில், எல்லாக் கலைகளையும் உணர்ந்த சீரியோர் கூடிக் கலை ஆராய்ச்சி செய்தனர் என்பது பற்றிய குறிப்பு, இப் பாட்டில் உவமை வாயிலாக அறியப்படுகின்றது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு உலக நிலையாமை, உடல் நிலையாமை, பொருள் நிலையாமை முதலிய நிலையாமைகளை அறிவுறுத்தி, அவனை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு இப் பாட்டுப் பாடப்பட்டது. ஆதலால், இதன்

1. புறநானூறு, செய்யுள், 72.

கண், வீடுபேறு காரணமாக நிலையாமை பற்றிக் கூறும் செய்தி காணப்படுகின்றது. நின்னிடத்து உள்ள மாயை கெடுக; பெரும் பொருளை (கடவுளை)ப் பற்றி யான் கூறுவேன் என, இப் பாட்டில் வரும் குறிப்பு, வீடுபேறு பற்றியது ஆகும். மிக்க வலிமையும், பல வேற்படையும் உடைய அரசர், இவ் உலகில், கடலின் கரையில் குவிந்து கிடக்கும் மணலினும் பலராவர். அவர்கள் இவ் உலகில் தம் ஆட்சியை நடத்தி, மக்களுக்கு உரிய மன உணர்ச்சி இவ் லாமையால், பிறப்பு நீங்க வேண்டும் என்று முயலாது பயனின்றி இறந்தவர்கள் ஆவார்கள் எனப் பாண்டியனுக்கு, அவனுக்கு முன்னிருந்த அரசர்களைப் பற்றிக் கூறும் வாயிலாக, மாங்குடி மருதனார் நிலையாமையைக் கூறினார். இவ்வாறு நிலையாமையைக் கூறிய ஆசிரியர், பாண்டியனை நோக்கி “அரசே, நீ வேற்று நாட்டில் உள்ள பொருள்களைக் கொண்டு வந்து எல்லோர்க்கும் கொடுத்து, உன் நாட்டில் வாழும் குடிமக்களைச் செல்வர்களாக்கி, நற் பொருள்களைக் கூறும் நூல்களைக் கற்று, இவ் உலகம் அனைத்திலும் நின் புகழை நிறுத்திக் கடலின் நடுவில் தோன்றுகின்ற ஞாயிற் றைப் போலவும்¹, நாண் மீன்களுக்கு நடுவில் தோன்று கின்ற நிறைமதியைப் போலவும்² பொலிவு பெற்று வாழ் வாயாக” என்று அறிவுரை கூறினார்.³ பின்பு மகளிர்

1. நாட்டின் பகுதியை ஆளும் அலுவற் பொறுப்பாளர் கள், படைத்தலைவர் முதலாய சுற்றத்தார்க்கு நடுவில் பாண்டி யன் விளங்குதலுக்குக் கடலின் நடுவில் சூரியன் தோன்றுதல் உவமையாகும்.

2. பல கலைகளைக் கற்றோர் நடுவில் பாண்டியன் விளங்கு தலுக்கு நாண் மீன்கள் பலவற்றின் நடுவில் சந்திரன் தோன்று தல் உவமையாகும்.

3. இவ் உலக வாழ்வின் நிலையாமையைக் கூறும் மதுரைக் காஞ்சியின் முடிவும், பாரசீகக் கவிஞன் உமார் கய்யாம் தத்துவ முடிவும் ஒன்றுபோல் காணப்படுகின்றன என்பர்.

மதுவைத் தர அதனை நீ உண்டு, நினக்கு உரிய வாழ்நாள் முழுதும் இனிதாக வாழ்க என அவனை வாழ்த்தினார். எனவே, பேரறிஞனாய்ப் பிறர்க்கென வாழும் பெருவாழ்வு வாழ்கல் வேண்டும் எனச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நிலைநாடு மாங்குடி மருதனார், உலக நிலையாமையைக் கூறித் துறவு வாழ்க்கையை வற்புறுத்தவில்லை என்பது விளங்கும். உலக இன்பங்களைத் துய்த்துக்கொண்டு, நிலையாமையையும் உணர்ந்து நிலைத்த புகழுக்கு உரிய குறிக் கோள் வாழ்க்கை¹ வாழ்வதையே இப் பாட்டில் கூறியுள்ளார். உலகம் நிலையாதது என்பது ஒரு பேருண்மை. இவ் உண்மையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டவகையில் பண்டைத் தமிழ் மக்களுக்கும் பின் வந்தோருக்கும் வேறுபாடு உண்டு. முன்னோரது நிலையாமை உணர்ச்சி, வாழ்க்கையை வளம் படத் திருத்துதற்குத் துணையாய் அமைந்தமை, இப் பாட்டில் புலப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இப் பாட்டு, காஞ்சித் திணைக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாய், அதன் பொருள் நோக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. நிலையாமையை வற்புறுத்த இப் பாட்டினைப் பாடிய ஆசிரியர், தொடக்கத்திலேயே இக் கருத்தினைப் புலப்படுத்தாமல், பாண்டியனது முன்னோர்களையும், அவன் பண்புகளையும் புகழ்ந்து, பின் நிலையாமையைச் சில அடிகளால் சுட்டிக் காட்டி, மதுரையைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளார். இதனால், இப் பாட்டினை இயற்றிய ஆசிரியர், உலகியல் அறிவும், மன்னர்களிடம் எவ்வாறு பழகுதல் வேண்டும் என்ற பண்பாட்டு முறையும் அறிந்தவர் என்பது விளங்கும். இம் மதுரைக் காஞ்சியின் முதன்மைக்

1. இராமாணத்தில் கூறப்படும் சீதையின் தந்தையா ராகிய சகை அரசர் வாழ்வு, இத்தகையது என்று அறிஞர் கருதுவர்.

கருத்தோடு ஒத்த கருத்து அமைந்த பாட்டு ஒன்று,¹ இம் மாங்குடி மருதனாரால் இயற்றப்பட்டதாகப் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றது. இப் பாட்டும் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்மேல் பாடப் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இம் மதுரைக் காஞ்சியில் மதுரை நகரத்தின் சிறப்பு விரிவாகக் கூறப்பட்டுக் காஞ்சித் திணைப்பொருள், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கப்பட்டிருப்பது போலப் பின் வரும் பட்டினப்பாலையில், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பு விரிவாகக் கூறப்பட்டுப் பாலைத் திணைப் பொருள், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப் பாட்டு, எழுநூற்று எண்பத்து இரண்டு அடிகளை உடையது. இதுவே பத்துப்பாட்டில், மிகுந்த அளவு எண் உள்ள அடிகளையுடைய பாட்டாகும். சங்க காலத்தனிச் செய்யுட்களுள் இதுவே அளவில் மிகப் பெரியது.² காப்பியத்திற்கு உதவும் அடிப்படை அமைப்புக்கள் பல, இப் பாட்டில் இருப்பது நினைக்கத் தக்கது.

1. இப் பாட்டினை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர், மாங்குடிகிழார் என்றும், மாங்குடி மருதனார் என்றும் காணப்படுகிறது. (புறநானூறு, செய்யுள், 24.)

2. “சொல்லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும், நல்லிந் தீந்தாது நாளும்” ஒரு மெய்கை மாலை என, இப் பாட்டு முன்னோரால் புழைப் பெற்றுள்ளது. இப் பகுதி, இப் பாட்டின் பின் உள்ள தனிப் பாடல் ஒன்றில் உள்ளது.

8. நெடுநல் வாடை

இப் பாட்டு, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குறித்து மதுரைக் காணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரால் பாடப் பெற்றது. பகைமேற் சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு அவ் வருத்தம் தீருமாறு 'அரசன் பகைவரை வென்று விரைவில் வருவானாக' என்று கொற்றவையைப் பரவும் ஒருத்தி கூறியதாக இப் பாட்டு அமைந்துள்ளது என நச்சினர்க்கினியர் எழுதியுள்ளார். நெடுநல் வாடை என்பது, நெடிதாகிய நல்ல வாடை எனப் பொருள்படும். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு, வாடைக் காலத்தின் ஒரு பொழுது ஓர் ஊழிக்காலம் போல நெடிதாய்த் தோன்றும். ஆதலால் நெடுநல் வாடை என்னும் பெயரில், நெடுமை என்ற அடைமொழி சேர்க்கப்பட்டது. இன்ப நுகர்ச்சியில் பற்று இன்றிப் போரில் விருப்பம் உடையனாய் வாடைக் காலத்தில் பாசறையில் தங்கியிருப்பது, தலைவன் வெற்றி பெறுதற்குக் காரணமாய் இருத்தலால், அவ் வாடைக்கு நல் என்ற அடைமொழியும் சேர்க்கப்பட்டது. மேலும் இப் பெயரை நோக்கும் போது தலைவனின் பிரிவாற்றாத தலைவிக்கு வாடை நெடிதாய்த் தோன்றியது என்றதனால், தான் மேற்கொண்ட செயலில் முனைந்து நிற்கும் தலைவனுக்குக் காலக்கழிவு தெரியாமையே காரணமாக, அவ் வாடை குறிதாய்த் தோன்றியது என்பதும், வெற்றி விருப்புடைய தலைவனுக்கு நன்மைக்குக்.

காரணமாய் இருந்தது என்றதனால். அவனைப் பிரிந்து ஆற்றாத தலைவிக்குத் துன்பத்தை விளைத்தது என்பதும் ஒன்றற்கு ஒன்று எதிர்மறையாய் இப் பெயரின்கண் புலப்படுகின்றன. இதிலிருந்து ஒரு பொருளை மக்களின் மனநிலைக்கு ஏற்ப, நல்லதும் தீயதுமாக உணரப்படுகின்ற உண்மை விளங்குகின்றது. இவ்வாறு பெயரிலேயே இப் பாட்டின் பொருள் பொருத்தமாக அமைந்திருத்தல் அறிந்து இன்புறுதற்கு உரியது.

இப் பாட்டும், முல்லைப் பாட்டும் அமைப்பிலும் பொருளிலும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், முல்லைப் பாட்டில், தலைவியின் பிரிவுத் துன்பம் தலைவனின் வருகையால் நீங்குகின்றது. இப் பாட்டில், தலைவியின் பிரிவுத் துன்பம் நீங்கியதாக இல்லை.

இப் பாட்டு முழுதும் அகப்பொருள் பாட்டாகவே காணப்படுகின்றது. அகப்பொருள் பற்றிய செய்யுட்களில், தலைவனுடைய இயற்பெயரேனும், தலைவியின் இயற்பெயரேனும் கூறுதல் கூடாது என்பது இலக்கண மரபாகும். இவ்வாறே இந் நெடுநல் வாகடையில் இயற்பெயர் கூறப் பெறவில்லை. ஆயினும், இப் பாட்டில் உள்ள “வேம்புதலையாத்த நோன்காழ் எஃகம்”¹ என்னும் அடியில், வேந்தனுடன் சென்ற படைத்தலைவன் ஏந்திய வேற்படை, வேப்பம்பூ மாலை குடப்பட்டிருந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ் வேப்பம்பூ, பாண்டியர்க்கு உரிய அடையாளப் பூ² ஆதலால் அப் படைத் தலைவனுடன் சென்ற வேந்தன், பாண்டியன் என்பது பெறப்படும். இது காணமாக, இப் பாட்டு அகப்பொருள் பற்றியது ஆகாது என்பர். இப் பாட்டில், பாலை

1. நெடுநல் வாடை, அடி, 176.

2. வேற்படைக்கும் அடையாளப் பூ அணியும் மரபு உண்டு என்பது, இப்பாட்டினால் தெரிகின்றது.

என்னும் அகத்திணையும், வாகை என்னும் அதன் புறத்திணையும் அமைந்துள்ளன; இதன்கண் தலைவனது பிரிவைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தலால், பாடையாகும் இன்பம் நுகர்வாருக்குச் சிறந்த காலமாகிய கூதிர்க் காலத்தில், தலைவன். அவ் இன்பத்தில் விருப்பிற்றிப் பாசறையில் தங்கியிருந்தது, காமத்தை வென்றமையைக் கூறியிருத்தலால், வாகையாகும் என்பர். எனவே, இப் பாட்டுக் காதலையும் போரையும் பற்றியதாகக் காட்சியளிப்பது விளங்கும். இவ்வாறு, அகத்திணையும் புறத்திணையும் கலந்த அழகு முல்லைப் பாட்டிலும் உள்ளமை முன்பு கூறப்பட்டது.

இப் பாட்டு, வாடைக் காற்றின் பெயரால் அமைந்தது. ஆயினும் இக் காற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, இப் பாட்டில் காதல் வாழ்க்கையே சுட்டப் படுகின்றது. இதனால், தமிழ் மக்கள் அக வாழ்க்கைக்கு முதலிடம் கொடுத்து இயற்கையை அவ் வாழ்க்கைக்குத் துணை புரியும் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர் என்பது புலனாகும். இப் பாட்டில், வடக்குத் திசையிலிருந்து வரும் காற்றைக் குறிக்க வடந்தை என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வாடை என்னும் பெயரும் வடதிசைக் காற்று என்னும் பெருளில் வந்ததேயாகும்.¹

இப் பாட்டில், கூதிர் காலத்தில், மக்களும், விலங்கு பறவை முதலியனவும் குளிரால் வருந்தியிருக்கும் நிலையும், தலைவி தங்கியிருக்கும் அரண்மனையைப் பற்றிய செய்திகளும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் துன்ப நிலையும், தலை

1. வடந்தை, வாடை என்னும் பெயர்கள் போலத் தெற்குத் திசைக் காற்றுக்குத் தென்றல் எனவும், குடக்கு (மேற்கு)த் திசைக் காற்றுக்குக் கோடை எனவும், குணக்கு (கிழக்கு)த் திசைக் காற்றுக்குக் கொண்டல் எனவும் தமிழ் மக்கள் பெயர் வைத்திருப்பது நினைக்கத்தக்கது.

வன் தங்கியிருக்கும் பாசறை நிகழ்ச்சியும், பிறவும் கூறப் பட்டுள்ளன. பாசறையைப் பற்றிய செய்திகள், முல்லைப் பாட்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் தலைவன் போருக்குப் பிரிந்து சென்றதாக இப் பாட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது கூதிர்காலத்தில்² நிகழ்ந்தது. முல்லைப் பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கும் பிரிவு, வேனிற் காலத்தில் நிகழ்ந்தது. எனவே, கூதிர்ப் பாசறை, வேனிற் பாசறை என இரு வகைப் பாசறைகளைத் தொல்காப்பியனார் கூறியிருப்பதும், அவ் இரண்டற்கும் இலக்கியம் போல் இப் பாட்டுக்கள் இரண்டும் அமைந்திருப்பதும் இங்கு நினைவில் கொள்ளத் தக்கனவாகும். பாசறையில் தங்கிய வேந்தன், போரில் புண்பட்ட வீரர்களைப் படைத் தலைவன், தனக்கு முறையாகக் காட்ட, நடு இரவிலும் தான் துயில் கொள்ளாமல் அப்போது பெய்யும் மழையையும் கருதாமல், அவ் வீரர்களை முக மலர்ச்சியுடன் பார்வையிட்டு ஆற்றுவித்தான் என்னுஞ் செய்தி இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால், பாண்டியன் தன் படை வீரர்களை அடிமைகளாக எண்ணவில்லை என்பதும், அவன் எளிமையும் அருளும் உடையவனாக விளங்கினான் என்பதும், வீரர்களின் பெருமையும் புலனாகின்றன.

குளிர் காலத்தைப் பற்றி இப் பாட்டில் எடுத்துரைக்கும் பகுதி சுவை உடையதாகும். முல்லை நிலத்து மக்களாகிய ஆயர்கள், தம் உடம்பைக் குளிர் வருத்துதலால் நடுங்கித் தம் கையை நெருப்பிலே காட்டி, அக் கையைக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டனர். விலங்குகள் குளிரால், புல் முதலியன மேய்தலை மறந்திருந்தன. குரங்குகள், கூனிக் கிடந்தன. பசுக்கள், பாலுண்ணவரும் கன்றுகளை வெறுத்து உதைத்தன. பசுவும் இரவும் தெரியாமல் வானம்

2. கூதிர்காலம், ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்கள்.

இருண்டிருத்தலால், பொழுதினை அறிய இயலவில்லை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் இக் கூதிர்க்காலம், மலையை யும் குளிரால் நடுங்கச் செய்வது போன்றது என இப்பாட்டில் சொல்லியிருப்பது, குளிரின் கொடுமையைக் காட்ட வல்ல நல்லதோர் புனைந்துரையாகும். பிச்சி அரும்புகள் மலர்தலைக் கண்டு, அந்திப் பொழுதை அறிந்த மகளிர், விளக்கேற்றி நெல்லும் மலரும் தூவி வீட்டில் உள்ள தெய்வத்தை வழிபட்டார்கள் என்னும் செய்தி, இப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, பிச்சி மலர்கள் விரிதலைக் கண்டு, அந்திப் பொழுதை மக்கள் அறிந்தார்கள் என அறிகின்றோம். இவ்வாறே 'நள்ளிருள் நாறி'¹ என ஒரு பூ இருப்பதும், அப் பூ, இரவுக் காலத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசுவதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். மலரும் பருவத்தில் இருக்கும் அரும்பு பொழுதை அறிவித்தலால், அது காரணமாகவே அரும்பிற்குப் 'போது' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று என்பர். இதனால், தமிழ் மொழியின்சொல்வளம் புலனாகும்.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, தனக்கு மன மகிழ்ச்சியின்மையால், மங்கல அணியாகிய தாலியினை யன்றிப் பிற அணிகளை அணியவில்லை; கூந்தலைக் கூட்டி முடிக்கவில்லை; மேலும் அவள் அணிந்திருந்த ஆடை அழுக்கேறியதாக இருந்தது; இவ்வாறு செயற்கை அழகு இல்லாத நிலையிலும் இயற்கை அழகுடன் காணப்படுகின்றாள்; இந்நிலைக்குப் புனையா ஓவியத்தை இப்பாட்டில் உவமை கூறி இருப்பது மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது. புனையா ஓவியம் என்பது வண்ணங்கள் கொண்டு எழுதப்படாத வடிவம் மட்டும் உள்ள சித்திரம் ஆகும்.

1. நள்ளிருள் நாறி என்பது, இருவாட்சி என வழங்கப் பெறுகின்றது. இது, இருள்வாசி என்பதன் திரிபு என்பர். இரூள்வாசி என்பது இருள் நாறி என்பதன் திரிபு போலும். இப்பூ, குறிஞ்சிப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. (அட. 94.)

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும், தலைவியின் நிலையைப் பற்றிக் கூறும் பகுதியில், தலைவி தங்கியிருக்கும் அரண்மனையின் அமைப்பையும், அதன் வாயில் முதலியவற்றின் அழகையும், தலைவி பள்ளிகொள்ளும் கட்டிலின் வேலைப்பாட்டினையும், அக் கட்டிலின் மேல் விரித்துள்ள பாயலின் இயல்பையும் அறியலாம். மன்னனது அரண்மனை, அவன் உறைதற்கு ஏற்ற அமைப்பு உடையதாகச் சிற்ப நூல் முறைக்கு ஏற்ப, நல்ல நாளில் தொடங்கப்பட்டு முடிவுற்றது என்பது, இப் பாட்டினால் தெரிகின்றது. அரசி தங்கும் மாளிகை, கலை மேம்பாட்டுடன் விளங்கியது. அங்குச் சோனகர் செய்த சிறந்த வேலைப்பாடு அமைந்த பாவை விளக்கு இருந்தது. தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியினது கட்டிலின் மேற்கூரையில், பல வகை ஓவியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள், திங்களின் பக்கத்தில் உரோகிணி அமைந்திருப்பது போன்ற ஓவியமும் ஒன்றாகும். தலைவி, இவ் ஓவியத்தைப் பார்த்து, 'இவனைப் போல நானும் என் கணவனைப் பிரியாதிருக்க முடியாதோ' என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள் என்னும் செய்தி, இப் பாட்டில் காணப்படுகிறது. மேற்கூறியவற்றிலிருந்து பழங்காலத் தமிழ் மக்கள், மனை நூல் புலமை, கைத்தொழில் வன்மை, ஓவியக் கலைப் பயிற்சி ஆகியவற்றில் சிறந்திருந்தனர் என்பது அறியத் தக்கதாகும்.

இப் பாட்டு, நூற்று என்பத்து எட்டு அடிகளைக் கொண்டது.

9. குறிஞ்சிப் பாட்டு

இப் பாட்டு கபிலரால்¹ பாடப் பெற்றது. இது பெருங் குறிஞ்சி² என்றும் பெயர் வழங்கப் பெறும். சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள குறிஞ்சித் திணை பற்றிய பாட்டுக்களில், இப் பாட்டே அடி அளவில் பெரியது ஆதலால், இவ்வாறு பெயர் பெற்றிருக்கலாம். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலமாகும். தலைவன் ஒருவனும் தலைவி ஒருத்தியும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் காதல் வாழ்க்கைக்கு உடம்படுதல் குறிஞ்சி ஒழுக்கமாகும். அவ்வாறு பிறர் அறியாமல் களவு முறையில் ஒழுகிவரும் தலைவியின் காதலைத் தோழி, செவிலித்தாய்க்குக் கூறுவதாக³ இப்

1. சங்கப் புலவர்களில் தொல்கபிலர் என்ற பெயருடன் ஒரு புலவர் காணப்படுகின்றார். இப் பெயரை நோக்கும் போது அவரும் கபிலர் என்றும் பெயருடையவர் என்பதும், அவர் இவருக்கு முற்பட்டவர் என்பதும் இக் கபிலரின் வேறுபடுத்த அவர், தொல் என்ற அடைமொழியுடன் வழங்கப்பட்டார் என்பதும் தோன்றுகின்றன. கபிலர் என்னும் பெயர் பெற்ற புலவர் பிற்காலத்தும் உள்ளனர்.

2. பரிபாடல் செய்யுள் 19, வரி 77, பரிமேலழகர் உரை, தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா 19, நச்சினர்க் கினியர் உரை.

3. இவ்வாறு களவு வெளிப்படுத்துதலை அறத்தொடுநிலை என்பர். தலைவன் தலைவி இருவரும் காதல் கொண்ட முறை குற்றமில்லாத அறத்தின் வழிப்பட்ட நற்செயலே என்னும் உண்மையினை அறிவித்தலால், இதனை அறத்தொடுநிலை என முன்னோர் கூறினர்.

பாட்டு அமைந்துள்ளது. எனவே, குறிஞ்சித் திணைக்கு உரிய பொருள் கூறுதலால், இது குறிஞ்சிப் பாட்டு எனப் பெயர் பெற்றது.

இப் பாட்டினை இயற்றிய கபிலர், குறிஞ்சித் திணை பாடுதலில் மிக வல்லவர். எட்டுத் தொகை நூல்களில் இவர் இயற்றிய செய்யுட்கள் பலவாகும். அவற்றுள், பெரும்பாலானவை குறிஞ்சித் திணை பற்றிய செய்யுட்களாகவே உள்ளன. அவை, ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சித் திணை பற்றிய நூறு செய்யுட்களும், கலித்தொகையில் குறிஞ்சித் திணை பற்றிய இருபத்தொன்பது செய்யுட்களும், பிறதொகை நூல்களில் குறிஞ்சித் திணை பற்றிய பல செய்யுட்களும் ஆம். எட்டுத்தொகை நூல்களில், பரிபாடல் நீங்கலாகப் பிற தொகை நூல்கள் எவ்வாவற்றிலும் இவருடைய செய்யுட்கள் உள்ளன. இக் கபிலர், பறம்பு மலைத் தலைவனாகிய பாரி வள்ளலின் அரிய நண்பராவர். அவனுடன் நெடுங்காலம் வாழ்ந்த இவர், மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் ஆகிய குறிஞ்சி நிலத்தைப் பற்றி நன்றாக உணர்ந்திருத்தல் இயல்பேயாம். ஆதலால், குறிஞ்சித் திணை பற்றியே இவர் மிகுதியாகப் பாட நேர்ந்தது என்று கருதலாம். மேலும் கபிலரால் இயற்றப் பெற்ற கபிலம் என்னும் நூல் ஒன்று இருந்தது என்பது, தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணரும்¹ சேனாவரையரும்² எழுதிய உரைகளில் தெரிகின்றது. சங்கச் செய்யுட்களில் ஒரு புலவரை மற்றொரு புலவர் பாராட்டிக் கூறியிருப்பதாக உள்ள பகுதிகள் மிகச் சிலவேயாகும். அவ்வாறு பாராட்டுப்

1. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா 110, இளம்பூரணர் உரை.

2. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா, 114, சேனாவரையர் உரை.

பெற்ற புலவர்களில், பலருடைய¹ பாராட்டுக்களைப் பெற்ற பெருஞ் சிறப்புடையவர் கபிலராவர்.²

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ்ச் சுவையை அறிவுறுத்துதற்குக்³ கபிலர், இப் பாட்டினைப் பாடினார் என்று கூறுவர். இதனால், ஆரிய அரசன் ஒருவன், தமிழ்ச் சுவையை அறிய விரும்பினான் என்பதும், அவனுக்கு அகப் பொருள் சுவையை அறிவுறுத்தக் கபிலர் இப் பாட்டை இயற்றினார் என்பதும் தெரிகின்றன. இப் பிரகத்தனைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றும் இப் பாட்டில் காணப்படவில்லை. இவன் பாடிய பாட்டு ஒன்று, குறுந்தொகையில் உள்ளது. இதனை நினைக்கும்போது, இவன் பின்பு தமிழ்ச் செய்யுள் இயற்ற வல்ல புலவனாய்விட்டான் என்பது புலப்படுகின்றது. இதிலிருந்து சங்க காலத்தில், பிற மொழி பேசும் வேந்தரும் தமிழ்ப் புலமை பெற்றுத் திகழ்ந்தனர் என்பது பெறப்படும்.

இப் பாட்டில் கூறப்படும் செய்தியின் சுருக்கம் பின் வருமாறு :-

‘தலைவி, தன் தோழியருடன் தினைப்புனம் காக்கச் சென்றாள் ; சென்றவள், உச்சிப் பொழுதில் மலையி

1. அகநானூறு, செய்யுள் 78, பதிற்றுப்பத்து, செய்யுள் 85. புறநானூறு, செய்யுள் 53, 126, 174.

2. தொல்காப்பியத்திற்கும், நன்னூலிற்கும் உரை எழுதிய ஆசிரியர்களில் பெரும்பாலோர், தம் உரைகளில் ‘கபிலரது பாட்டு’ என்பதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறிபுள்ளனர். இது, கபிலரது பாட்டைப் பின்வந்த உரையாசிரியர்களும் போற்றியமைக்குச் சான்றாகும். (தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், நூற்பா 76, இளம்பூரணர் உரை முதலியன).

3. இங்கே தமிழ்ச் சுவையை அறிவுறுத்துதல் என்றது, தமிழ் மொழியிற் சிறந்த களவொழுக்கத்தினைச் சுவைபடக் கூறுதலாகும்.

லிருந்து விழும் அருவியில் நீராடினான். அப்போது அங்கு வந்த தலைவன் ஒருவனின் வேட்டை நாய்களால் தலைவிக்கு அச்சம் உண்டாகியது. அவ் அச்சத்தினை அத் தலைவன் நீக்கி, அப்போது அங்கு வந்த மதங்கொண்ட யானையிடத்தி லிருந்து தலைவியைக் காத்தான்.¹ மேலும் அங்கு வந்த புதுநீர்ப் பெருக்கில் நீராடியபோது, தலைவி கால் தளர்ந்து வெள்ளத்துடன் சென்றாளாகத் தலைவன் விரைந்து எடுத்து அவளது நடுக்கத்தைப் போக்கினான்.² இந் நிகழ்ச்சிகளின் தொடர்பாக, ஒருவர்பால் மற்றொருவருக்குக் காதல் உண்டாகியது. அதனால், தலைவன் தலைவியைக் காண நான்தோறும் வந்தான். வரும் வழியில் நேரும் இடையூறுகளையும், மணம் நிகழ்வதில் காலம் தாழ்த்தலை யும் நினைத்துத் தலைவி வருத்தம் அடைந்தாள். இதனால் தலைவி மெலிந்து காணப்பட்டாள் ; இதனைக் கண்ணுற்ற செவிலி, தலைவியின் மெலிவிற்குத் தெய்வந்தான் காரணமோ என ஐயுற்று, வெறியாட்டு, கழங்கு முதலியவற்றால் தலைவியின் நோய் நீக்கவும், நோய்க்குக் காரணம் அறியவும் தொடங்கினான். இவற்றைத் தடுத்துத் தலைவியின் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்ததல் தோழி யின் கடமையாகும். ஆகலால், தோழி செவிலித் தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றாள் என்பதாம். இச் செய்தி, ஒரு சிறு கதை போல் இப் பாட்டில் அமைந்துள்ளது. சில நாட்கள் இக் களவொழுக்க இன்பம் பெற்றவுடன், நாட்டில் உள்ளார் எல்லாரும் அறியுமாறு தலைவியை மணஞ்செய்து கொள்வதாகத் தலைவன் கூறியதையும், தலைவியுடன் கூடி இல்வாழ்க்கையை இனிது நடத்தி விருந்து பேணுதலில்

1. களிறு தரு புணர்ச்சி என்னும் துறை அமைந் துள்ளது.

2. புனல் தரு புணர்ச்சி என்னும் துறை அமைந் துள்ளது.

தனக்கு உள்ள விருப்பத்தினை அவன் புலப்படுத்தியதையும் தோழி செவிலித்தாயிடம் கூறினாள். இதிலிருந்து இக் கூட்டுறவு, நல்ல முடிவை உடையது என்பதும், இதன் நோக்கம் இழிவான காம நுகர்ச்சி அன்ற; இன்பமான இல் வாழ்க்கை நடத்துதல் என்பதும் தெரிகின்றன. செவிலித் தாய் அறம் என ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையில், தலை மக்களின் காதலும் சுவையும்துலப்பட, உளநூல் வல்லவள் போலப் படிப்படியாக இக் களவொழுக்கத்தினைத் தோழி வெளிப்படுத்தும் முறை, இப் பாட்டில் மிகவும் இன்பம் தருகின்றது.

இது, களவொழுக்கத்தினைப் பற்றிக் கூறும் பாட்டு ஆதலால், களவுக் காலத்தில் நிகழும் பல செய்திகள், முறையே இதன்கண் காணப்படுகின்றன. இப் பாட்டு தொகை நூல்களில் உள்ள சிறு செய்யுட்கள் போலன்றிக் களவொழுக்கத்தின் நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவு விரிவாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. எனவே, இது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்ட களவொழுக்கத் திற்கு ஓரளவு விரிவாக அமைந்த முதல் இலக்கியமாகவும், பின்னர்த் தோன்றிய கோவைகளுக்கு வழிகாட்டியாகவும் உள்ளது என்று கருதலாம்.

பாறையில் உள்ள சுணையில் பழச் சாறுகளோடு கலந்த தேன் நிரம்பி இருந்தது; அத் தேனை எளிய நீராகக் கருதி உண்ட மயில், மயக்க மிகுதியால். ஆட இயலாது, தளர்ச்சியுற்றது என்னும் செய்தி, இப் பாட்டில் உள்ளது. இதனால், உயர் குடியில் பிறந்த தலைவனை ஊழ்வயத்தால் நுகர்ந்த தலைவி, அக் களவொழுக்கத்தால் பிறந்த இன்பம் காரணமாக வருந்தி மெலிவுற்றாள் என்னும் குறிப்புப் புலனாகிறது. இது, உள்ளுறை உவமம் என்று சொல்லப்படும்.

இப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டாதற்கு ஏற்ப, இந் நிலத்திற்கு உரிய தெய்வமான முருகவேளைப் பற்றி இதன் கண்குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. குறிஞ்சி நில மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், இப் பாட்டில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. அகப் பொருள் பகுதியாகிய களவொழுக்கத்திற்குத் தோழி இன்றியமையாதவள் ஆதலால், குறிஞ்சித் திணையில் பெரும்பாலும் தோழியின் அறிவாற்றல் திறமே விளங்கும். இதற்கு ஏற்பவே, இப் பாட்டிலும் தோழியின் அறிவுத்திறம், உரையாடலின் வாயிலாக நன்கு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இப் பாட்டில், தொண்ணூற்றொன்பது வகைப் பூக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இது, இப்பாட்டிற்குத் தனிச் சிறப்பாகும். இப் பூக்கள் சிலவற்றின் இயல்புகள், அடைமொழிகளால் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. தலைவியும் தோழியும் திணைப்புனம் காக்கச் சென்றபோது தாய் உடுத்தும் தழை உடைக்காகவும், அணியும் மலைகளுக்காகவும் பல வகை மலாகளைப் பறித்தனர் என்று கூறும் இடத்தில், இப் பூக்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மகளிர், பூக்களாலும், தளிர்களாலும் தம்மை அழகு செய்து கொள்வர் என்பது, இதனால் தெரிகின்றது. பூக்களின் பெயர் வகைகளை மிகுதியாகக் கூறுதல், கால நீட்டிப்பை விளைப்பது போல் தோன்றினும் கூர்ந்து நோக்கினால், இது, தோழியின் அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவியின் களவொழுக்கத்தை முதலில் கூறத் தொடங்கினால், செவிலிக்குச் சினம் ஏற்படக் கூடும்; ஆதலால், இச்சினம் தணிவதற்கு இப் பூக்களின் பெயர்களைக் கூறிக் காலம் நீட்டித்தல் துணை புரிகின்றது. சினம் தணிந்தவுடன் தோழி, தலைவியின் களவொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள். மேலும் தலைவியின் களவொழுக்கத்தைச் செவிலியிடம் எவ்வாறு கூறலாம் என்று தோழி ஆராய்ந்துகொள்

வதற்கும் பூக்களைப் பற்றிக் கூறிக் காலம் நீட்டித்தல் உதவியாகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தைப் பற்றிக் கபிலர் நன்கு அறிந்தவர் என்பதற்கு இப் பூவகைகள் பற்றிய குறிப்பேதக்க சான்றாகும்.

இப் பாட்டு, அரசனுக்காக இயற்றப்பட்டது என்பதற்கு ஏற்ப, இதன்கண் அரசர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் பற்றிய செய்திகள், உவமைகளாக வருதலைக் காணலாம். அடங்காத மதயானைக்கு முன் நடுங்கிய தலைவி, யானையினின்றும் தான் பிழைத்ததற்குத் தலைவனைச் சார்ந்து நடுங்கிய நடுக்கத்திற்குத் தெய்வம் ஏறப் பெற்று நடுங்குகின்றமையில், இப் பாட்டில் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ் உவமை, பொருத்தமும் நயமும் உடையதாகும். தலைவன், மலையில் உள்ள முருகக் கடவுளின்மேல் ஆணையிட்டு அருவி நீரையும் குடித்துத் தலைவியிடம் குள் உரைக்கும் பண்பினை இப் பாட்டில் அறியலாம். இளம் பெண்கள் திணைப்புனத்திற்குச் சென்று பரண் மீது ஏறி நின்று கிளி ஓட்டுதல், புதுப்புனலில் குளித்தல் முதலிய செய்திகள், இதன்கண் காணப்படுகின்றன. இப் பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கும் மாலைக் கால இயல்பு, படித்து இன்புறுதற் சூரியது. முத்து, மணி, பொன் ஆகியவற்றால் இயன்ற உயர்ந்த அணிகலன் கெட்டாலும் அதனைத் திருத்தி அமைத்து முன்போல ஆக்கலாம். ஆனால், குண நிறைவும், மேம்பாடும், ஒழுக்கமும் குறைந்தால், அவற்றை முன்போலத் திருத்தி அமைக்க முனிவர்களாலும் இயலாது. என, இப் பாட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது, நல்லதோர் அறிவுரையாகும். இதிலிருந்து உடலுக்கு அழகு செய்யும் அணிகலன்களை இழக்க நேர்ந்தாலும் உயிருக்கு அழகு செய்யும் உயர்ந்த பண்பாடுகளை இழத்தல் ஆகாது என்னும் சிறந்த குறிக்கோள் விளங்குதல் காணலாம். “வேறுபல் உருவிற்கு கடவுள்” என்ற தொடர், இப்பாட்டில் காணப்

படுகின்றது. இது, உலக மக்கள் தத்தம் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப வழிபடும் எல்லாக் கடவுளின் உருவங்களும் முழு முதற் பொருளாய் விளங்கும் ஒரு கடவுளின் பல வடிவங்களே என்பதனை நினைவூட்டுவது போல் உள்ளது.

இனி, இப் பாட்டின் இறுதியில் உள்ள தனிப் பாட்டுக்களுள் ஒன்றனைக் காண்போம்.

“நிள்குற்றம் இல்லை நிரைதொடியும் பண்புடையள்
என்குற்றம் யானும் உணர்கலேன்—பொன்குற்று
அருவி கொழிக்கும் அணிமலை நாடன்
தெரியுங்கால் தீயது இலன்.”

இது, இக் குறிஞ்சிப் பாட்டின் முடிவமைக் கருத்தினைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் சுவை நிறைந்த பாட்டாக அமைந்திருப்பது. அறிந்து இன்புறுதற்குரியது. இத் தனிப் பாட்டினைத் தோழி கூறியதாகக் கொள்ளலாம். அன்றிக் களவு வெளிப்படுத்தத் தோழி கூறிய வற்றையெல்லாம் கேட்ட செவிலித்தாய், நன்கு ஆராய்ந்து அவளுக்கு மறுமொழியாகக் கூறிய ஆறுதல் மொழியாகவும் கொள்ளலாம்.

இப்பாட்டு, இரு நூற்று அறுபத்தோரடிகளை உடையது.

10. பட்டினப் பாலை

இப் பாட்டு, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் பாடப் பெற்றது. பட்டினப் பாலை என்னும் பெயரில் உள்ள பட்டினம் என்னும் சொல், சோழரது தலைநகரமாகவும், துறைமுகப் பட்டினமாகவும் இருந்த காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் குறிப்பதாகும்.¹ பாலை என்னும் சொல், பிரிவு என்னும் பொருளைத் தருவது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துப் பாலைத் திணையில் அமைந்தமையால், இப் பாட்டு, பட்டினப் பாலை எனப் பெயர் பெற்றது. இப் பாட்டு, வஞ்சி நெடும் பாட்டு எனவும் கூறப் பெறும்.²

பொருள் தேடுதற்கு வேற்று நாட்டிற்குச் செல்ல எண்ணிய தலைவன் ஒருவன், தனது நெஞ்சை விளித்து, “என் தலைவியின் மெல்லிய தோள்கள், கரிகால் வளவனுடைய செங்கோலைக் காட்டிலும், குளிர்ச்சியுடையன. கடந்து செல்லக் கருதும் காட்டு வழிகள், அவ் அரசன் பகைவர்மேற் செலுத்தும் வேலைக் காட்டிலும் மிக்க வெப்பம் உடையன. ஆதலால், பல சிறப்புக்களை உடைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே எனக்கு உரியதாகப் பெறு

1. பட்டினம் என்பது, கடற் கரையில் உள்ள பேரூர் களுக்கெல்லாம் பொதுப் பெயர் ஆகும். ஆயினும் அடைமொழி இன்றிப் பட்டினம் எனக் கூறனால், அப் பெயர், பண்டைக் காலத்தில், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே குறிக்கும்.

2. யாப்பருங்கல விருத்தி, செய்யுளியல், நூற்பா, 37.

வேன் ஆயினும் என் தலைவியைப் பிரிந்து நின்னொடு
வாரேன்" என்று தான் பிரிந்து செல்வதைத் தவிர்த்து
கூறுவதாக இப் பாட்டு அமைந்துள்ளது. இங்கே தலைவி
யின் மெல்லிய தோள்கள் குளிர்ச்சி உடையன என்று
கூறியது, தலைவன் பிரிந்து சென்றால், அப் பிரிவினைத்
தலைவி ஆற்றாமை காரணமாக இத் தோள்கள் மெலிவடை
யும் என்பதைக் குறிப்பதாகும். பிரிந்து செல்லக் கரு
தும் காட்டு வழிகள் மிக்க வெப்பம் உடையன
என்றது, தலைவன் தலைவியை உடன் அழைத்துக்
கொண்டு செல்லுதற்கு இயலாமையைக் குறிப்பதாகும்.¹
எனவே, தலைவன் பிரிவைத் தலைவி பொருள்; தலைவன்
தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லுதலும் இயலாது
என்பது விளங்கும். இது கருதியே பட்டினம் பெறினும்
தலைவியைப் பிரிந்து வாரேன் என்று தன் நெஞ்சத்தினிடம்
தலைவன் கூறினான். இவ்வாறு பிரிந்து வாரேன் எனத்
தலைவன் கூறினும் அவன் தலைவியைப் பிரியாமல் இரான்.
இவ்வாறு அவன் கூறியது, தலைவியை ஆற்றுவித்துப்
பின்பு பிரிதல் கருதியே ஆகும். அன்றிப் பிரிவு தவிர்ந்
திருப்பானாயின், நற்செயல்களுக்கு இன்றியமையாத
பொருள் தேடும் தன் கடமையில் அவன் தவறியவனாவான்.

இப் பாட்டு, தலைவன் தலைவியரைப் பற்றிய அகப்
பொருள் பாட்டாக இருந்தாலும், கரிகாற் பெருவளத்
தாளைப் பற்றிய பாட்டாகவே காணப்படுகின்றது. பொரு
நராற்றுப்படைத் தலைவனாகிய கரிகாற் சோழனும்
இவனும் ஒருவனே என்ற கொள்கையும், இவன் அக்
கரிகாற் சோழன் அல்லன் திருமாவளவன் என்னும் பெய

1. இவ்வாறன்றி வழியின் கொடுமைக்கு அஞ்சித் தலை
வன் பிரிந்து வாரேன் என்று கூறினான் எனக் கொண்டால்
அது, தமிழ் மரபுக்கும், தலைவன் ஆண்மைக்கும் பொருந்தாது.

ருடைய மற்றொரு சோழ வேந்தன் என்ற கொள்கையும் உண்டு. இச் செய்தி முன்பும் கூறப்பட்டது. இப் பாட்டினைப் பாடியதற்காகக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனருக்குக் கரிகாற் சோழன், பதினாறு நூறுபிரம் பொன் பரிசிலாக வழங்கினான் என்பது, கலிங்கத்துப் பரணியினால் தெரிகின்றது. பதினாறு கோடி பொன் பரிசிலாக வழங்கினான் என்று சங்கர சோழன் உலாவும், தமிழ்விடு தூதும் கூறுகின்றன. பட்டினப் பாலைக்குப் பரிசிலாகக் கொடுக்கப்பட்டது, முத்தும் வயிரங்களும் இழைந்த பதினாறு பொன் தூண்களை உடைய ஒரு மண்டபம் என்று பேராசிரியர், மு. இராகவையங்கார் எழுதியுள்ளார்.¹ இப் பட்டினப் பாலை அரங்கேறிய இம் மண்டபம், தமிழ் ஆக்கத்திற்கு இடமாய் இருந்தமை கருதி, மூன்றாம் இராசராசன் காலத்தில் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன், இம் மண்டபத்தினை இடிக்காமல் சென்ற குறிப்பு, திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டுச் செய்யுள் ஒன்றால்² தெரிகின்றது.

இப் பத்துப்பாட்டில் இரண்டாவதாகிய பொருநராற்றுப்படை, இக் கரிகாற் பெருவளத்தான்மேல் பாடப் பெற்ற மற்றொரு பாட்டாகும் என்பதும், இதனை இயற்றியவர் முடத்தாமக் கண்ணியார் என்பதும் முன்பே கூறப்பட்டன. அப் பொருநராற்றுப்படையில், இறுதியில் கூறப்பட்ட காவிரி யாற்றுவளம், இப் பட்டினப் பாலையில்

1. கட்டுரை மணிகள், பக்கம், 39

2. “வெறியார் தளவச் செயத்தொடை மாறன்

வெகுண்டதொன்றும்

அறியாத செம்பியன் காவிரி நாட்டின் அரமியத்துப்
பறியாத தூணில்லை கண்ணன்செய் பட்டினப்

பாலைக்கன்று

நெறியால் விடுந் தூண் பதினாறு மேயங்கு நின்றனவே”

முதலில் காணப்படுகின்றது. மேலும் இப் பாட்டில், சோழ நாட்டின் செறிப்பும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பும் கரிகாற் பெருவளத்தானின் வீரச் செயல்களும், பகைவர் நாடுகளை அவன் பாழ் செய்த கொடுமைகளும், அவனது ஆட்சிச் சிறப்பும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. கரிகாற் சோழன், உறையூரைப் புதுப்பித்தும், விரிவாக்கியும் வளப் படுத்தினான் என்னும் செய்தி இப் பாட்டில் உள்ளது. உறையூர், சோழ வேந்தரின் உள்நாட்டுத் தலைநகரமாகிய பழைய பேரூராகும். இவ்வாறு உறையூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட கரிகாலன், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் தனது தலைநகரமாக்கிக் கொண்டான் என்பதும் இப் பாட்டினால் தெரிகின்றது. இது, துறைமுகப் பட்டினமாக இருத்தலால், வாணிக வளர்ச்சிக்கும், பிற நலங்களுக்கும் ஏற்றது என்று சோழன் கருதியிருக்கலாம்.

பாண்டியர் தலைநகரமாகிய மதுரையின் வரலாற்று நூலாக மதுரைக் காஞ்சி விளங்குதல் போல, இப் பாட்டு, சோழர் தலைநகரமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வரலாற்று நூலாக விளங்குகின்றது. மதுரை, பட்டினம் ஆகிய இவ் இரண்டு நகரப் பெயர்களுள், இவ் இரண்டு பாட்டுக்களின் பெயர்களிலேயே அமைந்திருப்பது, காஞ்சி, பாலை ஆகிய நினைப் பொருளை விளக்குவதே யன்றி, இந் நகரங்களின் பெருமையை விளக்குவதும் இப் பாட்டுக்களின் சிறந்த நோக்கம் என்பதற்குச் சான்றாகும். மதுரை நகரத்தை நாம் இன்றும் காண்கின்றோம். காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடலால் கொள்ளப்பட்டமையால், அப் பெரு நகரினை இழந்து விட்டோம். அந் நகரம், இப்போது ஒரு சிற்றூராக

1. உறந்தை போக்கி (பட்டினப்பாலை, அடி, 285.) என இப் பாட்டில் வரும் பகுதிக்கு உறையூரை விரிவுபடுத்தி என்பது பொருளாகும்.

ராக உள்ளது. ஆயினும், இவ் ஊரில், பழைய பெருநகரம் இருந்ததற்கு உரிய அடையாளங்கள் உள்ளன என்பர். இக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் இயல்பு, சிலப்பதிகாரத்தில், விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், கடவுளர்க்கு நடைபெறும் திருவிழாக்கள் குறித்துக் கட்டப்பெற்ற கொடிகளும், விலைப் பண்டங்களை அறிவித்தற்குக் கடைகள்தோறும் கட்டப்பெற்ற கொடிகளும், பல நூல்களையும் முற்றக் கற்ற நல்லாசிரியர்கள் பிறரோடு வாது செய்யக் கருதிக் கட்டிய கொடிகளும், வேறு பல பெருங் கொடிகளும் விளங்கின என்னும் செய்தி, இப் பாட்டில் காணப்படுகிறது. இவ்வாறே ஒவ்வொன்றையும் அறிவிக்க மதுரை நகரத்திலும் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பது, முன்பு மதுரைக் காஞ்சியிலும் கூறப்பட்டது. கடைத் தெருவில், ஒவ்வொரு கடையிலும் இன்ன இன்ன பொருள்கள் விற்கப்படுகின்றன என்பதை அறிவிக்கக் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன என்னும் செய்தி, இப் பட்டினப் பாலையில் கூறப்பட்டிருப்பதால், பொருள்களை வாங்கு வோர் தமக்கு வேண்டிய பொருள்கள் கிடைக்கும் கடை இது என அறிந்துகொள்வதற்கு உதவியாக, இக் கொடிகள் கட்டப்பட்டன என்பது தெரிகின்றது. இக் காலத்தில், கடைகளில் விற்கப்படும் பொருள்கள் இவை என்பதை உணர்த்தப் பெயர்ப் பலகைகள் இருப்பதைப் போல, அக் காலத்தில், கொடிகள் இருந்தன என்பது நினைக்கத் தக்கது.

வணிகர்கள், தம் பொருள்களையும் பிறர் பொருள்களையும் ஒப்ப நினைத்தனர்; தாம் கொடுக்கும் பண்டத்தின் மதிப்பிற்கு மிகுதியாகப் பொருள்களைக் கொள்ளமாட்டார்கள், கொள்ளும் பொருளுக்குக் குறையப் பண்டங்களைக்

கொடுக்கவும் மாட்டார்கள், இலாபத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி விற்பார்கள் இம் முறைகளை மேற்கொண்டமையால், பெரும் பொருள் ஈட்டினர் என்ற குறிப்பு, இப்பாட்டில் உள்ளது. இன்னும், அக்கால வாணிகர்கள், நடுவுநிலை தவறாத நல்ல மனமும், பொய் கூறுத புதலும் உடையவர்களாய், அற நெறி வழுவாது வாழ்ந்த அருமை விளங்குகின்றது. இவ் இயல்பு, பண்டைத் தமிழ்மக்களின் தலை சிறந்த பண்பினைக் காட்டுவதாகும். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாணிகமும் வளமும் சிறந்திருத்தலால், வேறு வேறு மொழிகள் பேசும் பல நாட்டு மக்கள், தம் நாட்டை விட்டு வந்து இந் நகரில் உள்ள மக்களோடு கூடி இன்பமாக, வாழ்ந்தனர் என்பது, இப்பாட்டினால் தெரிகின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடற்கரைத் துறைமுகத்தினை அடுத்துள்ள பண்டசாலைகளில், கப்பலிலிருந்து நிலத்தில் இறக்கப் படுவனவும், நிலத்திலிருந்து கப்பலில் ஏற்றப் படுவனவும் ஆகிய அளவில்லாத பண்டங்கள் மலை போலக் குவிந்து கிடந்தன. அரசனுக்குரிய வருவாயைப் பாதுகாக்கும் காவலர்கள், இரவும் பகலும் ஓய்வில்லாமல் அப்பண்டங்களுக்கெல்லாம் சோழ அரசனுடைய புவி முத்திரை இட்டுப் பண்டங்களின் அளவுக்கேற்பச் சுங்கம் வாங்கினார்கள்.¹ கடலின் வழி வந்த குதிரைகளும், நிலத்தின் வழி வந்த மிளகுப் பொதிகளும், இமயத்திலிருந்து வந்த மணிகளும் பொன்னும், பொதிய மலையில் பிறந்த சந்தனமும் அகிலும், தென் கடலில் பிறந்த முத்தும், கீழ் கடலில் பிறந்த பவளமும், கங்கை யாற்றில் உண்டான பொருள்களும், காவிரி யாற்றில் உண்டான வளங்களும், ஈழ நாட்டிலிருந்து வந்த உணவுப் பொருள்களும், காழக நாட்டு நுகர்

1. பல வழிகள் சேரும் இடத்தில், பொருள்களுக்குச் சுங்க வரி வாங்கும் வழக்கம் இருந்த செய்தி, பெரும்பாணாற்றுப் படையில் தெரிகின்றது. (அடி. 80-81)

பொருள்களும், சீனம் முதலிய வேறுபல இடங்களிலிருந்து வந்த கருப்பூரம், பனிரீர், குங்குமம் முதலான பொருள்களும் கலந்து கிடக்கும் தெருக்கள், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்தன என்னும் செய்தி இப்பாட்டினால் அறியப்படுகின்றது. மேற் கூறியவற்றிலிருந்து அக்காலத்தில், காவிரிப்பூம் பட்டினம், பல நாட்டுப்பொருள்களும் குவிந்து கிடக்கும் பெரு வாணிகத் தலைநகரமாக விளங்கியது என்பதும், கரிகாலனது ஆட்சிக் காலத்தில், தமிழ் நாட்டுக் கடல் வாணிகம் வளர்ந்திருந்தது என்பதும் புலப்படுகின்றன.

நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவர்களின் வாழ்வு இப்பாட்டில் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது. நெய்தல் நில மக்கள், சுறா மீனின் கொம்பை மணலில் நட்டு வழிபடும் தெய்வ வழிபாட்டினை இப்பாட்டினால் அறியலாம். மேலும் பரதவர்கள், நிறைமதி உள்ள நாளில், கடலில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்லாமல், பல வகை விளையாட்டுக்களால் இன்பமாக வாழும் செயல், இதன்கண் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது; தீவினை நீங்குதற்குக் கடலில் நீராடும் வழக்கம் இருந்தது என்பதற்கு உரிய குறிப்பும் இதன்கண் காணப்படுகின்றது. வானநூற் கருத்துக்கள் சில, இப்பாட்டில் கூறப்படுவதிலிருந்து இந் நூலாசிரியரின் வான நூற் புலமை அறியப்படும்.

மகளிர், காயவைத்திருக்கின்ற நெல்லைத் தின்ன வரும் கோழியை ஓட்டுவதற்குத் தம் காதில் அணிந்திருந்த அணியைக் கழற்றி எறிவர் என்னும் செய்தி, இப்பாட்டில் உள்ளது. இது, புனைந்துரையே ஆயினும் மக்களின் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுவதற்கு இவ்வாறு கூறப்பட்டது என்று கொள்ளலாம். சங்கச் செய்யுட்களில் இத்தகைய புனைந்துரைகள் மிகச் சிலவே காணப்படும். முற்காலத்

தில் கரும்பு ஆலை இருந்தது என்னும் குறிப்பு, இப் பாட்டில் உள்ளது. மதுரைக் காஞ்சியிலும், மலைபடுகடாத்திலும் இது பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. சோமகுண்டம், சூரிய குண்டம் என இரண்டு இணைந்த ஏரிகள்¹ காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தன என்பதும் இப்பாட்டினால் தெரிகின்றது. இவ் ஏரிகளைப் பற்றிய குறிப்பு, சிலப்பதிகாரத்திலும் உள்ளது.

கரிகாற் சோழன், இளமையில் சிறை இருந்து பகை வரை வென்று ஆட்சியைக் கைக்கொண்ட வெற்றிச் சிறப்பு, இப் பாட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் வரலாற்றுக் குறிப்பு, செவ்வந்திப் புராணத்தில் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. கரிகாற் சோழனால் பாழ்பட்ட நாடுகளைப் பற்றிக் கூறும்போது, அந் நாட்டின் பழைய நிலை, மிக அழகாகவும், அழிந்துபட்ட நிலை, உள்ளத்தை உருக்கும் முறையிலும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இக் கரிகாற் சோழன், பகைவர் நாட்டை அழித்துச் செய்த கொடுமைகள் அனைத்தும் அவனது வேலின் கொடுமையை விளக்குகின்றன. சோழ நாட்டில் காடாக இருந்த இடங்களை வெட்டி அழித்து நாடு ஆக்கிக் குடிகளை வாழச் செய்து, குளம் வெட்டி, நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்கிய ஆக்க வேலைகள் அனைத்தும் அவனது செங்கோலின் தண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இது, ஓர் அகப்பாட்டு என்பதை நினைக்கும்போது, இதன்கண் உள்ள அகப்பொருள் பற்றிய மிகச் சில அடிகளே இப் பாட்டின் உயர்நிலைப் பகுதி என்பது

1. இவ்விரண்டும் திருவெண்காட்டில் உள்ள சந்திர தீர்த்தமும், சூரிய தீர்த்தமும் ஆகும் என்று கூறுவர். முற்காலத்தில், திருவெண்காடு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் எல்லைக்குள் அடங்கியிருந்ததாகத் தெரிவதால், இக் கூற்றுப் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

நமக்குப் புலப்படும். ஆயினும் ஆழ்ந்து நோக்கும்போது, இதனை ஒரு வழியாகக் கொண்டு, கரிகாற் சோழனின் புகழ் பாடுவதே புலவரின் குறிக்கோளாம் என்பது விளங்கும் தலைவியைப் பிரியாதிருக்கின்ற ஒப்புயர்வற்ற தனிப் பேரன்பு நிலை காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினும் சிறந்ததாகக் கூறியிருப்பது, காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் பெரும் சிறப்பினையே, காட்டுவதாகும் என்பது நினைத்தற்குரியது.

அகப்பொருள் பற்றிய பாடல்களில், புலவர்கள் தாம் கூற எடுத்துக் கொண்ட ஒழுக்கத்திற்கு உரிய தலைமக்களின் நிகழ்ச்சியைக் கூறுதலே தம் சிறப்பு நோக்கமாக இருப்பினும், தாம் பாராட்ட நினைக்கும் வேந்தர், கொடைவள்ளல் முதலாய புரவலர்களையும் சார்த்துவகையால் புகழ்ந்திருத்தலைச் சுருக்கமான அளவில் காணலாம். அவ்வாறன்றி இப் பாட்டில், பாராட்டப் பெறும் வேந்தனது சிறப்புக்கள், விரிவான அளவில் கூறப்பட்டிருப்பது, இப் பாட்டின் தனி அமைப்பாகும். இம் முறையே பிற்காலத்துத் தோன்றிய அகப்பொருள் கோவைகளுக்கு வழிகாட்டுவதாக அமைந்தது என்று கொள்ளலாம்.

இம் பாட்டிற்கும் இதன் ஆசிரியர், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடிய மற்றொரு பாட்டாகிய பெரும்பாணாற்றுப் படைக்கும் சில ஒற்றுமைகள் உண்டு.

“பெறற்கரும் தொல்சீர்த் துறக்கம் ஏய்க்கும்
பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறை¹”

என இப்பாட்டில் உள்ள அடிகள், பெரும்பாணாற்றுப் படையிலும்² இவ்வாறே உள்ளன. இவ்வாறு கூறியதையே கூறியிருப்பதை நோக்கும்போது, வானுலக இன்

1. பட்டினப் பாலை, அடி, 104-105.

2. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி, 388-389.

பத்தை ஒத்த பெருமகிழ்ச்சியை இவ் வையகம் அடைதல் வேண்டும் என்னும் பெருநோக்கம் உடையவர் இப் புலவர் பெருமான் என்பது விளங்கும். ஐவகை நில வளம் முதலியனவும் இப் பாட்டில் கூறப்பட்டிருப்பது போலப் பெரும் பாணாற்றுப்படையிலும் உள்ளன.

இப் பாட்டு, முந்நாற்றொரு அடிகளை உடையது.

11. மலை படுகடாம்

இப் பாட்டு, பல் குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள் நன்னன் சேய் நன்னனைக் குறித்து, இரணிய முட்டத்துப்¹ பெருங் குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகனாரால் பாடப் பெற்றது. கோட்டம் என்பது, நாட்டின் பெரும் பிரிவிற்குப் பெயராகும். பல மலைகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருத்தலால், பல்குன்றக்கோட்டம் என நன்னனு நாடு பெயர் பெற்றது. “குன்றுகூழ் இருக்கை நாடு கிழ வோனே” என இப்பாட்டின் இறுதியில் வருவதும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தும். செங்கண்மா என்பது, இந் நாட்டின் தலைநகரமாகும். இது, இப்போது செங்கம் என வழங்கப்படுகின்றது. இது, வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில், திருவண்ணாமலைக்கு அருகில் உள்ளது. இச் செங்கம் என்னும் ஊரை அடுத்துள்ள மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த நன்னன் என்ற சிற்றரசன்பால் பரிசில் பெற்று மீண்டு வந்த கூத்தன் ஒருவன், மற்றொரு கூத்தனைப் பரிசில் பெற அவன்பால் ஆற்றுப்படுத்தியதாக இப் பாட்டு அமைந்துள்ளது. இதனால், இப் பாட்டுக் கூத்தர் ஆற்றுப்படை என்றும் பெயர் வழங்கப் பெற்றது. இப் பாட்டில் ஆற்றுப் படுத்தப்படுபவர் கூத்தர் என்பது, “கலம் பெறு கண்ணுளர் ஓக்கல் தலைவ”² என இப் பாட்டினுள் வருதலால் அறியப்

1. இரணிய முட்ட நாடு என்பது, மதுரை நகருக்கு வட கிழக்கே உள்ள ஆனை மலை, அழகர் கோயில் முதலான ஊர்களைத் தன்னகத்துங் கொண்ட ஒரு பெரு நிலப்பரப்பு என்பர்.

2. கண்ணுளர்—கூத்தர். மலைபடுகடாம், அடி, 50.

படும். ஆற்றுப் படைப் பாட்டுக்களுள் இது மிகுந்த எண் உள்ள அடிகளை உடையதாகும். தமிழ் மொழியில் உள்ள ஆசிரியப் பாட்டுக்களுள்ளும் இதுவே மிகுந்த எண் உள்ள அடிகளை உடையதாகும்.

நன்னனின் தந்தை பெயரும் நன்னன் என்பதேயாம். இதனால், தந்தையின் பெயரை மகனுக்கு இட்டு வழங்கும் மரபு, முற்காலத்திலும் இருந்தது என்பது தெரிகிறது. மதுரைக் காஞ்சியில், நன்னன் பிறந்தநாள் விழாக் கொண்டாட்டத்தில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம், உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந் நன்னன், இப் பாட்டுடைத் தலைவனா, அன்றி இவனது தந்தையா என்பது விளங்கவில்லை.

இப் பாட்டில், மலைபடுகடாம்¹ என்ற சொற்றொடர் வருகின்றது. மலைபடுகடாம் என்ற தொடருக்கு மலையின் கண் எழுந்த மதம் என்பது பொருளாம். இங்கே, கடாம் (மதம்) என்ற சொல்லை நோக்கி, மலை என்பது, யானையாக உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே, யானையிடத்து உண்டாகின்ற மதம் என்பது, இத் தொடரின் கருத்தாகும். மதம் பிடித்த யானை, பேரொலி செய்யும். அவ்வொலி நன்னனது நவீர மலையின்கண்². உண்டாகின்ற பல வகை முழக்கத்திற்கு உவமையாக இப் பாட்டில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இத் தொடரில் அமைந்திருக்கும் பொருட் செறிவு கருதி, இப் பாட்டிற்கு இத் தொடரால், மலைபடுகடாம் எனப் பெயர் வழங்கியது

1. மலைபடுகடாம், அடி, 348.

2. இம் மலை, பல குன்றுகளைக் கொண்ட ஒரு மலை என்பார். இது, திருவண்ணாமலைக்கு வடமேற்கில் உள்ளது என்றும், இக் காலத்தில் திரிகுலகிரி, பர்வத மலை என வழங்கப்படுகிறது என்றும் கூறுவர்.

பொருத்தமே ஆகும். இவ்வாறு சிறந்த தொடரால் பாட்டிற்குப் பெயர் வைக்கும் முறை பதிற்பத்து முழுதிலும் இருக்கும் செய்தி நினைத்தற்குரியது.

இப் பாட்டில், நன்னனது நவிர மலையில் உண்டாகின்ற பல வகை முழக்கங்களைப் பற்றிக் கூறும் பகுதியில், திணைக்கதிரை மேய்ந்த ஆண் யானையைப் பிடித்தற்குக் கானவர் செய்யும் ஆரவாரம், காட்டாற்றின் சுழியில் அகப்பட்ட யானைகளைப் பிடித்து வந்து, கம்பத்தில் கட்டிப் பழக்குதலால் உண்டாகின்ற பாகருடைய பேரொலி, குல் கொண்ட பெண் யானைக்கு உணவு கொடுத்துச் செல்லும் ஆண் யானையின்மீது புலி பாய்ந்தமையால், அப் பெண் யானையும், அதன் இனங்களும் கூப்பிடும் பெரு முழக்கம், மகளிர், கிளி ஓட்டுதலால் எழுகின்ற ஒலி, திணையைக் குற்றும் மகளிர் பாடும் வள்ளைப் பாட்டின் ஓசை, கள்ளாண்டு களித்த குறவர், தம் பெண்டிரோடு குரவைக் கூத்து ஆடும் ஆரவாரம், தம் கணவர் மார்பிலே புலி பாய்ந்ததால் உண்டாகிய புண்ணினை ஆற்றுதற்குக் குறமகளிர் பாடும் பாட்டால் எழுந்த ஓசை¹ முதலிய பல வகை முழக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஓசைகள் பற்றி அறியப்படும் செய்திகளை நோக்கும் போது, பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்த மலைவாழ் மக்களின் உணவு வகை, தொழில் வகை, பண்பாடுகள்,² விலங்குகளின் இயல்புகள்

1. இதனால், இசை, நோய்த் துன்பத்தைப் போக்கும் ஆற்றல் உடையது என்பதனைப் பழங்காடத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து அதனைப் பயன் படுத்தினர் என்பது நினைத்தற்குரியதாகும்.

2. இம் மலைப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் இப்போது மலையாளிகள் என வழங்கப்படுகின்றனர். இவர்களின் இயல்புகளோடு நீல மலையில் (உதக மண்டலம்) இப்போது வாழும் பழங்குடி மக்களின் இயல்புகள், ஒப்பிட்டு உணர்தற்கு உரியனவாகும்.

ஆகியவை, நம் மனக் கண் முன் காட்சி அளிக்கின்றன. மலையைப் பற்றிய செய்திகள் இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள அளவு, சங்கச் செய்யுட்கள் பிறவற்றில் இல்லை.

பரிசில் பெறச் சென்ற கூத்தர்களுடன் பாணரும், விறலியரும் உடன் சென்ற செய்தி, இப் பாட்டில் காணப்படுகின்றது. இப் பாணர்கள், பேரியாழ் வைத்திருந்தனர் எனவும் இப் பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. பெரும் பாணாற்றுப் படையில் கூறப்பட்ட பாணரும் பேரியாழ் வைத்திருந்ததாக அங்கே சொல்லப்பட்டிருப்பதும் இங்கு நினைத்தற்குரியது. கூத்தர்-ஆடுபவர். மேல் பொருநர் ஆற்றுப் படையில், பொருநனும் கூத்தன் என்று கூறப்பட்டுள்ளான். எனவே, பொருநனும், கூத்தனும் ஆடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்ட இரு பிரிவினர் என்பது தோன்றுகின்றது. பொருநர் என்பதற்கு மற்றொருவர் போல வேடம் கொண்டு நடிப்பவர் என்று விளக்கம் கூறப்படுதலால், அவர், இக்காலத்து நாடகம் ஆடுபவர் போன்றவர் எனவும், கூத்தர் என்பவர் இக் காலத்தில் நடனம் ஆடுபவர் போன்றவர் எனவும்கருதலாம். இக்காலத்தில் கூத்து என்பது நாடகத்தைக் குறிக்குமாயினும் பழந்தமிழ்நூல்களில் கூத்து என்பது, குரவைக் கூத்துப் போன்ற நடனத்தைக் குறிப்பதும் இக் கருத்திற்குத் துணைபுரிவதாகும். இக் கூத்தரும் பொருநரும் ஆடல் தொழில் உடையவர்களேயாயினும், பரிசில் பெறச் சென்ற நிலையில் இவர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, இவர்கள் புரவலர்களிடம் ஆடிப் பரிசில் பெறாமல், பாடிப் புகழ்ந்து பரிசில் பெற்றதாக ஆற்றுப்படைகளில் காணப்படுகின்றது. பாணாற்றுப் படைகளில் பரிசில் பெறும் நிலையில், பாணர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, அவர்கள் யாழ் வாசித்ததாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் நினைக்கத்தக்கது.

இப் பாட்டில், கூத்தன் செல்லும் வழியின் நலம் திங்குகளும், அவன் தங்குதற்கு ஏற்ற இடங்களும், ஆங்காக்குக் கிடைக்கும் உணவுகளும், மலைகள் சோலைகள் காடுகள் ஆகியவற்றின் தன்மைகளும், நன்னனது கொடைத்திறமும், அறிவாற்றலும், திருவோலக்கமும், அவனைச் சூழ்ந்திருக்கும் நன்மக்களுடைய ஒழுக்கமும், காரியுண்டிக் கடவுளது¹ இயல்பும், நன்னன் பகைவரை அழித்து விளங்கும் தலைமையும், அவனது முன்னோர் பெருமையும், ஊரின் சிறப்பும் கூறுவதாக முன்னர்த் தொகுத்துக் கூறிப் பின்னர் அவற்றை விரித்து உரைத்திருப்பது இப் பாட்டிற்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும். இதனால் இப் பாட்டு, நில நூல் போல்வது என்று கூறுவதும் உண்டு.

காட்டுவழியாகப் போகும்போது நேரும் இடையூறுகளை நீக்கிக் கொள்ளும் முறை, இப் பாட்டில் இனிது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு வழிகள் ஒன்று கூடும் இடங்களில், அவ் வழிகள் இன்ன இன்ன ஊருக்குச் செல்வன என்னும் குறிப்பை எழுதிய கற்கள் நடப்பட்டிருந்தன என்பதை அறியவும் இப் பாட்டில் இடம் இருக்கின்றது. இக்காலத்துப் பெருவழிகளில் இத்தகைய குறிப்பினை அறிவிக்கும் பலகைகள் இருப்பது நினைத்தற்குரியது. வழிச் செல்பவர்கள், தமக்குப் பின் வருபவர்களுக்கு தாம் சென்ற வழியை அறிவிப்பதற்காக, ஊகம் புல்லை முடிந்து இடும் வழக்கத்தை மேற் கொண்டனர்

1. காரியுண்டிக் கடவுள் என்பதற்கு நஞ்சை உணவாகக் கொண்ட சிவபெருமான் என்பது பொருளாகும். இப் பெயர், இக் காலத்து வட மொழியில் காள கண்டேஸ்வரர் என வழங்கப்படுகின்றது. படைகள் அமைத்து இக் கோயிலை நன்னன் காத்து வந்தான் என்னும் குறிப்பு, இப் பாட்டில் உள்ளது.

என்னும் செய்தி, இப் பாட்டில் தெரிகின்றது. புல்லை முடிந்து இடும் வழக்கம், சாரணர்களிடத்தில் இன்றும் உள்ளது. வழிகளில், முன்பு செல்பவர்கள் புல் முடிந்து இடும்போது, அப் புல்லின் முடிப்பைத் தாம் செல்லும் திசையை நோக்கி வைப்பர் பின் வருபவர், அம் முடிப் பின் முனை நோக்கி இருக்கும் திசையில் செல்வர். இத்த கைய வழக்கம், சங்க காலத்தில் இருந்தது என்பது நினைத்து இன்புறதற்குரியது.

மக்களால் தின்னப்பட்டவை தவிர, எஞ்சியனவாய்க் கீழே வீழ்ந்து கிடக்கும் பலாப் பழங்களில் உள்ள விதை களை எடுப்பதற்குக் கன்றுகளைக் கட்டிக் கடாவிடும் வழக் கம், நன்னனுக்கு உரிய மலைப் பகுதியில் அக் காலத்தில் இருந்தது என்பது, இப்பாட்டினால் தெரிகின்றது. தமிழ் கத்தில் ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த இவ் வழக்கம், இம் மலைப் பகுதியில் இன்றும் இருப் பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆட்டுத் தோலினால் செய்து வாரினால் தைக்கப்பட்ட படுக்கை முற் காலத் தில் இருந்தது¹ என்பதும், எருமையின் பாலைக் காய்ச்சி மூங்கில் குழாயின் உள்ளே ஊற்றித் தயிர் தோய வைக்கும் வழக் கம் உண்டு² என்பதும், அக் கால மக்கள் விருந்தினரைப் பேணும் முறையும், சேயாறு³ பற்றிய செய்தியும் இப்பாட் டினால் தெரிகின்றன.

1. மலைபடுகடாம், அடி, 419. கிடாயின் தோல்களைப் படுக்கையாகப் பயன் படுத்தினர் என்ற குறிப்புப் பெரும் பாணாற்றுப் படையிலும் உள்ளது (பெரும் பாணாற்றுப் படை, அடி, 151)

2. மலைபடுகடாம், அடி, 523.

3. இது, இக்காலத்தில் செய்யாறு எனவும், சண்முக நதி எனவும் வழங்கப்படுகிறது என்பர்.

ஆகுளி, கொம்பு, குறுந்தூம்பு, கரடிகை, சல்லி, சிறியாழ், பேரியாழ் முதலிய இசைக் கருவிகளைப் பற்றிய செய்திகளும், குறிஞ்சிப் பண், மருதப் பண் என்னும் பண்களைப் பற்றிய செய்திகளும் இப் பாட்டில் உள்ளன. மேலும், உவமைகள் கூறும்போது இசைக் கருவிகளையும், கூத்தரையும் பற்றிய பலவகைச் செய்திகள் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து இப் பாட்டின் ஆசிரியர், இசைக் கலையைப் பற்றி நன்றாக அறிந்தவர் என்பதும், இப் பாட்டுக் கூத்தர் ஆற்றுப்படை ஆதலால், கூத்தர்களுக்கு ஏற்ப இவ்வாறு உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன என்பதும் அறிதற்குரியனவாகும். எனவே, பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள், உவமை கூறும் போது, உவமையின் பொருத்தத்தை நோக்குவதுடன், அதனோடு தொடர்புடையாருக்கு ஏற்பவும் கூறுவர் என்பது புலப்படும்.

இப்பாட்டு, ஐந்நூற்று எண்பத்து மூன்று அடிகளை உடையது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், இப் பத்துப் பாட்டுக்களும் பண்டைத் தமிழகத்தின் இயற்கை அமைப்பு, ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த அக் கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்களின் உயர்ந்த பண்பாடுகள், மதுரை காவிரிப் பூம் பட்டினம் முதலிய தலைநகரங்களின் அக் காலச் சிறப்பு, சிற்றூர்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய செய்திகள், சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றை விளக்குவன என்று கூறலாம்.

பிற்காலத்தில் யாப்பு வகைகளும், அணிவகைகளும் பெருகிவிட்டன ஆதலால், பிற்காலத்தில் தோன்றிய செய்

யுட்கள் சொல் நடை, பொருள் அமைப்பு ஆகியவற்றால், பல வகைப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறன்றி எட்டுத் தொகையிலும் பத்துப் பாட்டிலும் உள்ள செய்யுட்கள், பொதுத் தன்மைகள் பலவற்றால் ஓர் இயல்பினவாக இருத்தலைக் காண்கின்றோம். இதிலிருந்து ஒரே வகைப்பண்பாடும், இலக்கிய மரபும் தமிழ் நாட்டில் நெடுங் காலம் நிலைத்திருந்தன என்பது தோன்றுகிறது.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை, தாம் இயற்றிய மனோன்மனையத்தில்,

“பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில்
கற்பனையே”

என்று இந் நூலினைப் பாராட்டியிருப்பது முற்றிலும் பொருந்துவதாகும்.